

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ



ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :
Οδός Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Βασίλισσα Μαρῶ, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία Α. Δουμά, μετὰφ. Α. Σκαλίδου (Συν.).—Ἡ Λουομένη Χανούμισσα, μυθιστορία Λεϊλά-Χανούμ (Συν.).—Χωρὶς ποτὲ νὰ ἴδωσιν ἀλλήλους, διήγημα.—Ὁ Ἥλιος, εἰκὼν.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις: δρ. 5, ταῖς ἑξαμηνίαις 6, τῷ ἑξωτερικῷ 10
ΦΥΛΛΑ προηγουμένα λεπτὰ 20.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσήμευ καὶ χαρτονομισμάτων



— Καὶ τί, βρέχει ἔδῳ; — Ναί, βασιλεῦ! ἀλλὰ αἷμα. (Σελ. 259).

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΩ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ
Μετὰφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.
[Συνέχεια ἴδι προηγουμένου φύλλον].

Ὁ Ῥενέ ἠνέφξε διὰ τῆς σμύλης τὸ στήθος τοῦ ζώου καὶ διέσπασεν αὐτὸ διὰ τῶν χειρῶν, ἐνῶ ὁ Κάρολος τὸ ἐν τῶν γονάτων στηρίζων ἐπὶ τοῦ δαπέδου ἐφώτιζε διὰ συνεσπασμένης καὶ τρεμούσης χειρός.
— Ἴδού, βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Ῥενέ. Ἴδού προφανῆ ἔχνη. Αἱ ἐρυθρότητες αὐταὶ εἶναι ἐκεῖναι τὰς ὁποίας σὰς προεῖπον. Αὐταὶ δὲ αἱ αἰμάσσουσαι φλέβες, αἱ ὁποῖαι φαίνονται ὡς ῥίζαι φυτοῦ, εἶναι ἐκεῖναι τὰς

ὁποίας ἐνόουν διὰ τοῦ ὀνόματος φυτοβουλία. Εὐρίσκω ὅσα ἐζήτουν.
— Ὡστε ὁ κύων ἐδηλητηριάσθη;
— Ναί, βασιλεῦ.
— Δι' ὄρυκτοῦ δηλητηρίου;
— Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα.
— Καὶ τί θὰ ἠσθάνετο ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἐξ ἀπροσεξίας ἤθελε φάγει ἐκ τοῦ δηλητηρίου τούτου;
— Μεγάλην κεφαλαλίαν, ἐσωτερικὴν φλόγα, ὡσανεὶ εἶχε καταφάγει ἀνημμένους ἀνθρακκας, ἀλγηδόνας εἰς τὰ ἐντόσθια, ἐμέτους...
— Καὶ δίψαν; ἠρώτησεν ὁ Κάρολος.
— Ἀσβεστον.

— Αὐτὸ εἶναι, αὐτὸ εἶναι ἐπιθύρσειν ὁ βασιλεῦς.
— Βασιλεῦ, ζητῶ ματαίως τὸν σκοπὸν τῶν ἐρωτήσεων τούτων.
— Καὶ διατί νὰ τὸν ζητῆτε; Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸν μάθετε. Ἀπαντᾶτε μόνον εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου. Ἴδού τὸ πᾶν.
— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἄς μὲ ἐρωτᾷ.
— Ποῖον ἀντιφάρμακον δίδεται εἰς τὸν ἄνθρωπον ὅστις ἤθελε φάγει ἐκ τοῦ δηλητηρίου;
— Ὁ Ῥενέ ἐσκέφθη μικρόν.
— Ὑπάρχουν πολλὰ ὄρυκτὰ δηλητηρία, εἶπεν. Πρὶν ἢ ἀπαντήσω πρέπει νὰ

μάθω περί τίνος πρόκειται. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἔχει ἰδέαν τινὰ περί τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἐδηλητηριάσθη ὁ κύων τῆς;

— Ναί, εἶπεν ὁ Κάρολος. Ἐφαγεν ἐν φύλλον βιβλίου;

— Ἐν φύλλον βιβλίου;

— Ναί.

— Καί ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἔχει τὸ βιβλίον αὐτό;

— Ἰδού, εἶπεν ὁ Κάρολος, δείξας εἰς τὸν Ῥενέ τὸ περί θήρας βιβλίον.

Ὁ Ῥενέ ἐποίησε κίνημά τι ἐκπλήξεως, ὅπερ δὲν διέφυγε τὸν Κάρολον.

— Καί ἔφαγεν ἐν φύλλον τοῦ βιβλίου τούτου; ἐφέλλισε.

— Τοῦτο.

Καὶ ὁ Κάρολος ἔδειξε τὸ σχισθὲν φύλλον.

— Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σχίσω καὶ ἐγὼ ἐν ἄλλο, βασιλεῦ;

— Σχίσατε.

Ὁ Ῥενέ ἔσχισεν ἐν φύλλον καὶ ἔφρην αὐτὸ εἰς τὴν φλόγα τοῦ κηρίου. Ὁ χάρτης ἤναψε καὶ ὀξεῖα ὀσμὴ σκοροῦ ἐπλήρωσε τὴν αἴθουσαν.

— Ἐδηλητηριάσθη, εἶπε, διὰ μίγματος ἀρσενικοῦ.

— Εἰσθε βέβαιος;

— Ὡσανεὶ ἤθελε παρασκευάσω αὐτὸ ἐγὼ ὁ ἴδιος.

— Καὶ τὸ ἀντιφάρμακον;

Ὁ Ῥενέ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Πῶς! εἶπεν ὁ Κάρολος διὰ φωνῆς βραχνῆς. Δὲν γνωρίζετε ἀντιφάρμακον;

— Τὸ καλλίτερον καὶ ἀποτελεσματικώτερον εἶναι λεύκωμα αὐγῶν κτυπημένων ἐν γάλακτι. Ἄλλά...

— Ἄλλά... τί;

— Πρέπει νὰ δοθῇ ἀμέσως. Ἄλλως...

— Ἄλλως;

— Εἶναι φοβερόν αὐτὸ τὸ δηλητήριον, βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Ῥενέ.

— Καὶ ὅμως δὲν φονεύει ἀμέσως.

— Ὅχι! ἀλλὰ φονεύει ἀσφαλῶς, ἀδιάφορον ἂν βραδύνη, τὸ ὅποιον ἐνίστε δύναται νὰ ἦναι καὶ ὑπολογισμός.

Ὁ Κάρολος ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ μαρμαῖρου τῆς τραπέζης.

— Τώρα, εἶπε, θείς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Ῥενέ, γνωρίζετε τὸ βιβλίον αὐτό;

— Ἐγὼ, βασιλεῦ. Εἶπεν ὁ Ῥενέ ὠχριάσας.

— Ναί, σεῖς. Ἐπροδόθητε μόνος, ὅταν τὸ εἶδετε.

— Βασιλεῦ, σὰς ὀμνῶ...

— Ῥενέ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς. Ἀκούσατε καλῶς. Ἐδηλητηριάσατε τὴν βασιλισσάν τῆς Ναβάρρας διὰ χειροκτίων, ἐδηλητηριάσατε τὸν Πρίγκηπα τοῦ Πορκιάνου διὰ τοῦ καπνοῦ τῆς λυχίας, ἀπεπειράθητε νὰ δηλητηριάσητε τὸν κύριον Κονδέ δι' εὐώδους μήλου. Ῥενέ, θὰ διατάξω νὰ σὰς ἀποσπάσωσι τὸ δέρμα κατὰ λωρίδας διὰ πεφυρακτωμένου σιδήρου, ἂν δὲν μοὶ εἰπήτε εἰς ποῖον ἀνήκει τὸ βιβλίον αὐτό.

Ὁ Φλωρεντινὸς εἶδεν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ παίξῃ μετὰ τῆς ὀργῆς τοῦ Καρόλου, ὅθεν ἀπεφάσισε νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν θρασυτητα.

— Καὶ ἂν εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, βασιλεῦ, ποῖος μοὶ ἐγγυᾶται ὅτι δὲν θὰ τιμωρηθῶ σκληρότερον ἔτι ἢ ἂν σιγήσω.

— Ἐγὼ.

— Μοὶ δίδετε τὸν βασιλικὸν σας λόγον;

— Σοὶ ὑπόσχομαι ὡς εὐπατριδῆς, ὅτι ἡ ζωὴ σου δὲν θὰ πάθῃ.

— Τότε, τὸ βιβλίον αὐτὸ εἶναι ἰδικόν μου.

— Ἰδικόν σας! εἶπεν ὁ Κάρολος, ὀπισθοχωρήσας καὶ παρατηρῶν τὸν δηλητηριαστὴν ἔντρομος.

— Ναί, ἰδικόν μου.

— Καὶ πῶς ἐξῆλθε τῶν χειρῶν σας;

— Τὸ ἔλαβε παρ' ἐμοῦ ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης, ἡ βασιλομήτωρ.

— Ἡ βασιλομήτωρ! Ἀνέκραξεν ὁ Κάρολος.

— Ναί.

— Καὶ πρὸς ποῖον σκοπὸν;

— Διὰ νὰ τὸ δώσῃ νὰ τὸ φέρωσιν εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας, ὁ ὁποῖος εἶχε ζητήσῃ παρὰ τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀλανσῶν ἐν τοιοῦτο βιβλίον, ὅπως σπουδάσῃ ἐν αὐτῷ τὸ διὰ τῶν ἱσράκων κυνήγιον.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ Κάρολος. Αὐτὸ εἶναι. Τώρα ἐννοῶ. Αὐτὸ τὸ βιβλίον πράγματι ἦτο εἰς τὰ δώματα τοῦ Ἐρρίκου. Ὑπάρχει ἀπόφασις τῆς Εἰμαρμένης, τὴν ὁποῖαν ὑφίσταμαι.

Καὶ ὁ Κάρολος κατελήθη ὑπὸ ξηρᾶς καὶ βιαίας βηχῆς, ἣν διεδέχθησαν νέαι τῶν ἐντοσθίων ἀλγηδόνες. Ἐρρηξε δύο ἢ τρεῖς παπνιγμένας κραυγὰς καὶ ἔπεσεν ὕπτιος ἐπὶ τίνος σκίμπος.

— Τί ἔχετε, βασιλεῦ, ἠρώτησεν ὁ Ῥενέ ἔντρομος.

— Τίποτε, εἶπεν ὁ Κάρολος. Διψῶ μόνον, δότε μοὶ νὰ πῶ.

— Ὁ Ῥενέ ἐπλήρωσε ποτήριον ὕδατος καὶ παρουσίασεν αὐτὸ διὰ χειρὸς τρεμούσης εἰς τὸν Κάρολον, ὅστις ἔπιεν αὐτὸ ἀπνευστί.

— Ἦδη, εἶπεν ὁ Κάρολος, λαβὼν γραφίδα καὶ βυθίσας αὐτὴν εἰς τὸ μελανοδοχεῖον, γράψατε ἐδῶ.

— Τί νὰ γράψω;

— Ὅ,τι θὰ σὰς ὑπαγορεύσω.

« Τὸ περί θήρας τοῦτο ἐγχειρίδιον ἐδόθη ὑπ' ἐμοῦ εἰς τὴν βασιλομήτορα, ἡ Αἰκατερίναν τῶν Μεδίκων. »

Ὁ Ῥενέ λαβὼν τὴν γραφίδα ἔγραψεν.

— Καὶ τώρα, ὑπογράψατε.

Ὁ Φλωρεντινὸς ὑπέγραψε.

— Μοὶ ὑποσχέθητε τὴν ζωὴν, εἶπεν ὁ κυρεφός.

— Καὶ τὸ κατ' ἐμέ, θὰ κρατήσω τὸν λόγον μου.

— Ἄλλ' ἡ βασιλομήτωρ;

— Ὡ! εἶπεν ὁ Κάρολος, τοῦτο δὲν με ἀποβλέπει. Ἄν σὰς προσβάλωσιν, ὑπερασπίσθητε.

— Βασιλεῦ, δύναμαι νὰ ἐγκαταλείψω τὴν Γαλλίαν ὅταν ἰδῶ ὅτι ἡ ζωὴ μου ἀπειλείται;

— Ὅ,τι σὰς ἀπαντήσω μετὰ δέκα πέντε ἡμέρας.

— Ἐν τούτοις...

Ὁ Κάρολος συνωφρωθεὶς ἔθετο τὸν

δάκτυλον ἐπὶ τὰ πελιδνὰ χεῖλη του.

— Ἐστὲ ἡσυχος, βασιλεῦ.

Καὶ εὐτυχῆς, διότι τόσῃ ἐφθηνὰ ἀπηλλαγὴν ὁ Φλωρεντινὸς ὑποκλιθεὶς ἐξῆλθεν.

Ὅπισθεν αὐτοῦ, ἐφάνη ἡ τροφὸς εἰς τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνός τῆς.

— Τί τρέχει, Καρλόττο μου; εἶπεν.

— Τροφέ, ἐπεριπάτησα εἰς τὴν δρόσον.

— Πράγματι, εἶσαι πολὺ ὠχρὸς, Καρλόττο μου.

— Διότι εἶμαι πολὺ ἀδύνατος. Δός μοι τὸν βραχίονά σου, τροφέ, διὰ νὰ μεταβῶ εἰς τὴν κλίνην.

Ἡ τροφὸς ἔδραμε πλησίον του. Ὁ δὲ Κάρολος στηριχθεὶς ἐπ' αὐτῆς μετέβη εἰς τὸν κοιτῶνά του.

— Τώρα, εἶπε, κατακλίνομαι μόνος.

— Καὶ ἂν ἔλθῃ ὁ Παρέ;

— Εἰπέ αὐτῷ ὅτι εἶμαι καλλίτερα καὶ δὲν τὸν ἔχω πλέον ἀνάγκην.

— Ἄλλ' ἐν τούτοις δὲν θὰ πάρῃς τίποτε;

— Ναί, ἐν ἰατρικὸν ἀπλούστατον. εἶπεν ὁ Κάρολος. Λεύκωμα αὐγῶν κτυπημένων εἰς τὸ γάλα. Ἄλλά, τροφέ, ὁ πτωχὸς Ἀκταίων ἀπέθανε. Αὐριον τὸ πρῶν πρέπει νὰ τὸν θάψωμεν εἰς μίαν γωνίαν τοῦ κήπου τοῦ Λούβρου. Ἦτο εἰς τῶν καλλιτέρων φίλων μου... Θὰ τοῦ ἀνεγειρῶ μνημεῖον... ἂν προφθάσω.

ΝΔ

ΤΟ ΔΑΣΟΣ ΤΩΝ ΒΙΓΚΕΝΩΝ

Ὁ Ἐρρίκος, κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως μετεφέρθη κατὰ τὴν αὐτὴν ἐσπέραν εἰς τὸ δάσος τῶν Βιγκενῶν. Οὕτως ἐκάλουσαν τότε τὸ διάσημον Φρούριον, οὗτινος μόνον ἐρείπεια ἀπομένουσι, δεικνύοντα ὅμως τὸ παρελθὸν αὐτοῦ μεγαλεῖον.

Μετεφέρθη ἐπὶ φορείου. Τέσσαρες δὲ φρουροὶ ἐβάδιζον ἐκκτέρωθεν αὐτοῦ. Καὶ πρῶτος ὁ Νανσύ κομιζων τὴν διαταγὴν τῆς καθεύξεως.

Εἰς τὴν θύραν τῆς εἰρκτῆς ἐστάθησαν. Ὁ Νανσύ ἀφιπεύσας ἠνέφξε τὴν θυρίδα τοῦ φορείου καὶ προσεκάλεσεν εὐσεβάστως τὸν βασιλέα νὰ κατέλθῃ. Ὁ Ἐρρίκος ὑπήκουσεν ἄνευ ἀντιρρήσεως.

Ὁ βασιλικὸς δεσμώτης, προπορευομένου τοῦ Νανσύ, ἀνῆλθεν εἰς τὸ πρῶτον τῆς εἰρκτῆς πάτωμα. Ἐκεῖ εἶπεν αὐτῷ ὁ λοχαγὸς τῶν φρουρῶν.

— Δέσποτα, σταθῆτε.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, φαίνεται ὅτι με τιμῶσιν ὑποδεχόμενοί με εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα.

— Δέσποτα, εἶπεν ὁ Νανσύ, σὰς μεταχειρίζονται ὡς βασιλέα.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος δύο ἢ τρεῖς πατώματα ἀκόμη δὲν θὰ με ἐταπεινουν. Εἶμαι ὅμως πολὺ καλὰ ἐδῶ...

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης εὐαρεστεῖτε νὰ με ἀκολουθήσῃ;

— Σατανά! Εἰξέυρετε καλὰ, κύριε, ὅτι δὲν πρόκειται περὶ τοῦ τί εὐαρεστοῦμαι ἢ περὶ τοῦ τί δὲν εὐαρεστοῦμαι, ἀλλὰ περὶ ἐκείνου, τὸ ὅποιον διατάττει ὁ ἀδελφός μου Κάρολος. Διατάττει νὰ σὰς ἀκολουθήσω;

— Ναί, βασιλεῦ.

— Τότε σὺ ἀκολουθῶ, κύριε.

Καὶ εἰσῆλθον εἰς τινὰ διάδρομον, εἰς τὴν ἄκρην τοῦ ὁποίου ἦτο αἶθουσα ἀρκούντως εὐρεῖα, πένθιμον ὅμως ἔχουσα τὴν ὄψιν.

Ὁ Ἐρρίκος ἐκύτταξε περὶ αὐτὸν μετὰ τινος ἀνησυχίας.

— Ποῦ εἴμεθα ;

— Διερχόμεθα τὴν αἶθουσαν τῶν βασιάνων.

— Ἄ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς καὶ παρετήρησε προσεκτικώτερον.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐκεῖνη ἦσαν παντοδαπὰ ἐργαλεῖα, χρησιμεύοντα εἰς τὰς βασάνους, εἰς ἃς ὑπέβαλον τοὺς δυστυχεῖς ἀνκρινομένους.

Ὁ Ἐρρίκος ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον τοῦ χωρὶς νὰ εἰπῇ λέξιν, περὶ τῶν ὄψεων καὶ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερεῖς τῶν εἰδεχθῶν ἐκείνων συσκευῶν, δι' ὧν ἐνεγράφετο οὕτως εἰπεῖν εἰς τοὺς τοίχους ἡ ἱστορία τῆς ὀδύνης.

Ὁ Ἐρρίκος παρατηρῶν οὕτως περὶ αὐτὸν δὲν ἔβλεπεν ἐνώπιόν του καὶ προσέκοψε.

— Ἐ! εἶπε, τί εἶναι πάλιν αὐτό ;

Καὶ ἐδείκνυεν εἰδός τι αὐλακὸς ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

— Εἶναι ὄχετός.

— Καὶ τί ! βρέχει ἐδῶ ;

— Ναί, βασιλεῦ, ἀλλὰ αἶμα.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος. Καὶ θὰ βραδύνωμεν νὰ φθάσωμεν εἰς τὸν κοιτῶνα ;

— Ἐφθάσατε, δέσποτα, εἶπε σκιά τις ἥτις μάλιστα διεκρίνετο ἐν τῷ σκότει, ἀλλ' ἥτις καθίστατο μᾶλλον ὁρατὴ καθ' ὅσον ἐπλησίαζον εἰς αὐτήν.

Ὁ Ἐρρίκος ἀναγνωρίζας τὴν φωνὴν ἐποίησε βήματά τινα, ἄχρις οὗ ἀνεγνώρισε καὶ τὴν μορφήν.

— Ἄ! εἰσθε σεῖς, Βελιώ ; Καὶ τί διάβολον κάμνετε ἐδῶ ;

— Βασιλεῦ, διωρίσθην διοικητὴς τοῦ Φρουρίου τῶν Βιγκεννῶν.

— Κάλλιστα, ἀγαπητέ μου φίλε. Ἡ ἀρχὴ αὕτη σὺ περιποιεῖ τιμὴν. Ἐχετε δεσμώτην ἕνα βασιλέα· τοῦτο δὲν εἶναι κακόν.

— Συγγνώμην, βασιλεῦ· ἀλλὰ πρὸ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος ἔλαβον δύο εὐπατριδας.

— Ποίους ; ἂ ! συγγνώμην. Ἴσως εἶναι ἀδιακρισία. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὑποθέσατε ὅτι δὲν εἶπον τίποτε.

— Δέσποτα, δὲν μᾶς ἐσύστησαν ἔχει μυσίαν, ὡς ἐκ τούτου δύναμαι νὰ ὀμιλήσω. Εἶναι οἱ κύριοι Δελαμόλ καὶ Κοκονάς.

— Ἄ ! εἶναι ἀληθές. Εἶδον συλλεχθέντες τοὺς πτωχοὺς αὐτοὺς εὐπατριδας. Καὶ πῶς ὑπομένουσι τὴν δυστυχίαν των ;

— Διὰ τρόπον ὅλως ἀντιθέτου. Ὁ εἰς αὐτῶν εἶναι φαιδρός, καὶ ὁ ἄλλος μελαγχολικός. Ὁ εἰς τραγωδεῖ καὶ ὁ ἄλλος στεναίνει.

— Καὶ ποῖος αὐτῶν στεναίνει ;

— Ὁ Δελαμόλ, βασιλεῦ.

— Εἰς τὴν πίστιν μου, εἶπεν ὁ Ἐρρί-

κος, ἐννοῶ καλλίτερον τὸν στεναίνοντα ἢ τὸν τραγωδοῦντα. Ἄφ' ὅ, τι εἶδον, ἡ φυλακὴ δὲν εἶναι τι φαιδρὸν. Καὶ εἰς ποῖον πάτωμα εἶναι φυλακισμένοι.

— Ἐπάνω εἰς τὸ τέταρτον.

Ὁ Ἐρρίκος ἐστενάξεν. Ἐκεῖ ἤθελε νὰ ἦναι καὶ αὐτός.

— Ἐμπρός, κύριε Βελιώ, εἶπεν ἐπὶ τέλους, λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μοι δείξετε τὸν κοιτῶνά μου. Βιάζομαι νὰ ἐγκατασταθῶ ἐν αὐτῷ, διότι εἶμαι λίαν κοπιασμένος.

— Ἰδού, δέσποτα, εἶπεν ὁ Βελιώ, δείξας αὐτῷ ἀνοικτὴν τινὰ θύραν.

— Ἀριθμὸς δύο, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος. Καὶ διατί ὄχι ἀριθμὸς ἕνα ;

— Διότι εἶναι κατεϊλημμένος, δέσποτα.

— Καθ' ἃ φαίνεται, περιμένετε δεσμώτην εὐγενέστερον ἐμοῦ.

— Δὲν εἶπον, δέσποτα, ὅτι κατέχετε ὑπὸ δεσμώτου.

— Ἄλλὰ ;

— Παρακλῶ νὰ μὴ ἐπιμένετε ἐρωτῶν με, διότι θὰ ἀναγκασθῶ, τηρῶν σιγήν, νὰ παραβῶ τὴν ὑπκοήν, τὴν ὁποῖαν σὺς ὀφείλω.

— Ἄ! τότε διαφέρει, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος.

Καὶ ἐγένετο σκεπτικώτερος ἔτι. Ἐκεῖνος ὁ ἀριθμὸς 1 τὸν ἀνησύχει μεγάλως.

Ὁ διοικητὴς ἐφέρθη πρὸς τὸν Ἐρρίκον κατὰ τὰ λοιπὰ περιποιητικώτατος. Ἀφοῦ δ' εἰσῆγαγεν αὐτὸν εἰς τὴν προωρισμένην δι' αὐτὸν εἰρκτήν, ἐτοποθέτησε δύο στρατιώτας εἰς τὴν θύραν καὶ ἐξῆλθε, λέγων εἰς τὸν δεσμοφύλακα·

— Τώρα μεταβαίνομεν εἰς τοὺς ἄλλους.

Τότε, προπορευομένου τοῦ δεσμοφύλακος, ὁ κ. Βελιώ ἀνῆλθε τρία πατώματα. Φθάσας ὁ δεσμοφύλαξ εἰς τὴν τρίτην θύραν, ἤκουσε φαιδρὰν φωνὴν λέγουσαν.

— Διάβουλε ! ἀνοίξατε, διὰ νὰ πάρωμεν ὀλίγον ἀέρα τουλάχιστον. Ἡ θερμάστρα σας κάμνει πολλὴν ζέστην καὶ κοντεύομεν νὰ σκάσωμεν.

Καὶ ὁ Κοκονάς, διότι αὐτός ἦτο ὁ λαλῶν δι' ἐνὸς ἄλλματος εὐρέθη παρὰ τὴν θύραν.

— Μίαν στιγμὴν, εὐπατριδα μου, εἶπεν ὁ δεσμοφύλαξ, δὲν ἔρχομαι διὰ νὰ σὺς ἐλάλω. Ἐρχομαι διὰ νὰ ἔμβω καὶ ὁ διοικητὴς μὲ ἀκολουθεῖ.

— Ὁ διοικητὴς ! εἶπεν ὁ Κοκονάς. Καὶ τί ἔρχεται νὰ κάμ ;

— Νὰ σὺς ἐπισκεφθῇ.

— Μεγάλη ἡ τιμὴ δι' ἐμέ. Ὁ κύριος διοικητὴς καλῶς νὰ ὀρίση.

Καὶ ὁ κύριος Βελιώ εἰσῆλθε πράγματι καὶ κατέστειλεν ἀμέσως τὸ ἐγκάρδιον μειδίημα τοῦ Κοκονάτος δι' ἐνὸς τῶν παγερῶν ἐκείνων φιλοφρονημάτων, τὰ ὁποῖα εἶναι ἴδια εἰς τοὺς διοικητὰς τῶν φρουρίων, εἰς τοὺς δεσμοφύλακας καὶ εἰς τοὺς δημίους.

— Ἐχετε χρήματα, κύριε ; ἠρώτησε τὸν δεσμώτην.

— Ἐγώ, εἶπεν ὁ Κοκονάς, οὔτε σκουδὸν !

— Κοσμήματα ;

— Ἐν δακτυλίδιον.

— Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σὺς ψάξω ;

— Διάβουλε ! ἀνέκραξεν ὁ Κοκονάς, κα-

ταπόρφυρος ἐκ τῆς ὀργῆς. Ἐχετε τύχην ὅπου εἴμεθα εἰς τὴν φυλακὴν.

— Πρέπει νὰ ὑποφέρῃ τις ὅλα διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ βασιλέως.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ὁ Πεδεμόντιος, οἱ τίμιοι ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι ληστεύουν τὸν κόσμον ἐπὶ τῆς Νέας Γεφύρας, εἶναι ἐπίσης εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ βασιλέως ; Διάβουλε ! εἶχον ἄδικον, κύριε, διότι ἄχρι τοῦδε τοὺς ἐξελάμβανα διὰ ληστές.

— Κύριε, χαίρετε, εἶπεν ὁ Βελιώ. Δεσμοφύλαξ, κλείσε τὸν κύριον.

Καὶ ὁ διοικητὴς ἀπῆλθε φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὸ δακτυλίδιον τοῦ Κοκονάτος, ὡραῖον σμάραγδον, ὃν εἶχε δωρήσει αὐτῷ ἡ δούκισσα τοῦ Νεβέρ, ὅπως τῷ ἀνεθυμίζῃ τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Εἰς τὸν ἄλλον τώρα, εἶπεν ἐξερχόμενος.

Καὶ μετέβη εἰς τὴν εἰρκτὴν τοῦ Δελαμόλ. Οὗτος ἐκάθητο εἰς τινὰ γωνίαν καὶ δὲν ἐκινήθη, ὡσεὶ οὐδὲν ἤκουσε.

Ὁ διοικητὴς, ἀφοῦ παρετήρησεν αὐτὸν ἐπὶ μικρὸν, εἶπε !

— Καλὴ ἐσπέρα, κύριε Δελαμόλ !

Ὁ νέος ἤγειρε βραδέως τὴν κεφαλὴν καὶ :

— Καλὴ ἐσπέρα, κύριε, ἀπήντησε.

— Κύριε, εἶπεν ὁ διοικητὴς, ἦλθον νὰ σὺς ψάξω.

— Εἶναι ἀνωφελές, εἶπεν ὁ Δελαμόλ. Τώρα σὺς παραδίδω πᾶν ὅ, τι ἔχω.

— Καὶ τί ἔχετε ;

— Τριακόσια σκουδα περίπου, αὐτὰ τὰ κοσμήματα καὶ αὐτὰ τὰ δακτυλίδια.

— Δότε μοι αὐτὰ.

— Ἰδού.

Καὶ ὁ Δελαμόλ παρέδωκεν αὐτῷ τὰ χρήματα, τὰ δακτυλίδιά του καὶ τὴν πόρπην τοῦ πῖλου του.

— Οὐδὲν ἄλλο ἔχετε ;

— Δὲν εἰξεύρω νὰ ἔχω ἄλλο τι.

— Καὶ αὐτὸ τὸ μεταξίνον σειρήτιον, τὸ ὁποῖον ἔχετε εἰς τὸν λαιμόν, τί βαστάζει ;

— Κύριε, αὐτὸ δὲν εἶναι κόσμημα.

Εἶναι φυλακτὸν.

— Δότε μοι αὐτό.

— Πῶς ! ἀπαιτεῖτε ;

— Ἐχω διαταγὴν νὰ μὴ σὺς ἀφίσω ἢ μόνον τὰ φορέματά σας. Τὸ φυλακτὸν δὲν εἶναι φόρεμα.

Ὁ Δελαμόλ ἐποίησε κίνημά τι ὀργῆς. Ἄλλ' εὐθὺς σχεδὸν συνῆλθε.

— Ἐχει καλῶς, κύριε, εἶπεν. Τώρα θὰ ἰδῆτε τί ἀπαιτεῖτε.

Καὶ στραφεῖς, ὅπως πλησίαση δῆθεν εἰς τὸ φῶς, ἀπέσπασε τὸ ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ του κρεμάμενον μεταλλίδιον, ἐξῆγαγεν ἀπ' αὐτοῦ μικρὰν τινὰ εἰκόνα καὶ ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὰ χεῖλη του. Ἀφοῦ δὲ ἐπανεὶλημμένως τὴν κατησπάσθη, προσεποίηθη ὅτι διέφυγεν ἀπὸ τῶν χειρῶν του, καὶ στηρίζας ἐπ' αὐτῆς ἰσχυρῶς τὴν πτέρναν τοῦ ὑποδήματός του, τὴν συνέτριψε εἰς τεμάχια.

— Κύριε !... εἶπεν ὁ διοικητὴς.

Καὶ ἔκυψε πειρώμενος νὰ σώσῃ ἐκ τῆς καταστροφῆς τὸ ἀγνωστον ἐκεῖνο ἀντικείμενον. Ἄλλ' ἡ εἰκὼν εἶχε γίνει θρύμματα.

— Ὁ βασιλεὺς ἤθελε νὰ λάβῃ τὸ κόσμημα τοῦτο, εἶπεν ὁ Δελαμόλ, ἀλλ' οὐδὲν εἶχε δικαίωμα ἐπὶ τῆς περιεχομένης εἰκόνας. Τώρα, ἰδοὺ τὸ μεταλλίδιον, λάβετε αὐτό.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Βελιώ, θὰ παραπονεθῶ εἰς τὸν βασιλέα.

Καὶ ἀπεσύρθη δυσηρεστημένος, ἀφίσσας τὸν δεσμοφύλακα ὅπως κλείσῃ τὰς θύρας.

Οὗτος ἐποίησε βήματά τινα, ὅπως ἐξέλθῃ, ἰδὼν ὅμως ὅτι ὁ διοικητὴς καθήρχετο τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος, στραφαίς εἶπεν εἰς τὸν Δελαμόλ.

— Εἰς τὴν πίστιν μου, κύριε, καλὰ ἔκαμα ζητήσας νὰ μοὶ δώσῃτε ἀμέσως τὰ ἑκατὸν σκουδά, ἀντὶ τῶν ὁποίων σὰς ἀφίνω νὰ συνομιλήτε μετὰ τοῦ φίλου σας.

Ἄλλως, θὰ σὰς ἔπερνε καὶ αὐτὰ ὁ διοικητὴς, καὶ τότε ἡ συνειδησίς μου δὲν θὰ μὲ ἀφινε νὰ κάμω τίποτε δι' ὑμᾶς. Ἄλλὰ, ἐπληρώθην ἐμπρός. Σὰς ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἰδῆτε τὸν φίλον σας, καὶ ὁ τίμιος ἄνθρωπος πρέπει νὰ κρατῇ τὸν λόγον του. Ἐλθετε, κύριε... Μόνον, ἂν ἦναι δυνατὸν, μὴ ὁμιλήτε πολιτικὰ.

Ὁ Δελαμόλ ἐξῆλθε τῆς εἰρκτῆς του καὶ εὐρέθη ἀπέναντι τοῦ Κοκονᾶς. Οἱ δύο φίλοι ἐνηγκαλίσθησαν ἀλλήλους, ἐνῶ ὁ δεσμοφύλαξ ἐξῆλθεν ὅπως φυλάττη μή τις ἤθελε καταλάβῃ αὐτούς.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Κοκονᾶς. Σὲ βλέπω τέλος πάντων. Ὁ φρικώδης ἐκεῖνος διοικητὴς σὲ ἐπεσκέφη;

— Καθὼς καὶ σέ, ὑποθέτω.

— Καὶ σοὺ τὰ ἐπῆρε ὅλα;

— Καθὼς καὶ σοῦ.

— ὦ! ἐγὼ δὲν εἶχα μεγάλα πράγματα. Ἐν δακτυλίδιον τῆς Ἑρρικέττας. Αὐτὸ μόνον.

— Καὶ χρήματα;

— Εἶχον δώσει ὅσα εἶχον εἰς τὸν καλὸν αὐτὸν ἄνθρωπον, τὸν δεσμοφύλακα, διὰ νὰ μὲ ἀφίσῃ νὰ σὲ ἰδῶ.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Δελαμόλ. Φαίνεται ὅτι ὁ φίλος λαμβάνει καὶ μὲ τὰς δύο χεῖρας.

— Τί! τὸν ἐπλήρωσες καὶ σὺ;

— Τῷ ἔδωκα ἑκατὸν σκουδά.

— Ἀφοῦ ὁ δεσμοφύλαξ μάς εἶναι ἄθλιος, τόσῳ τὸ καλλίτερον!

— Ἀναμφιβόλως, διότι μὲ αὐτὸν θὰ ἐπιτύχωμεν ὅ,τι θέλομεν. Χρήματα δὲν θὰ μάς λείψουν.

— Τώρα, ἐννοεῖς τί μάς συνέβη;

— Ἐντελῶς... ἐπροδόθημεν.

— Ἐκεῖνος ὁ καταπραμένος δοῦξ τοῦ Ἀλανσῶν μάς ἐπρόδωκε. Καλὰ ἤθελα ἐγὼ νὰ τὸν πνίξω.

— Πιστεύεις ὅτι ἡ ὑπόθεσις μάς εἶναι σπουδαία;

— Φοβοῦμαι.

— Ὅθεν πρέπει νὰ φοβῆται κανεὶς... τὴν βᾶσανον.

— Δὲν σοὶ ἀποκρύπτω ὅτι τὸ ἐσκέφη.

— Τί θὰ εἶπῃς, ἂν καταφύγωσιν εἰς αὐτό;

— Καὶ σὺ;

— Ἐγὼ θὰ σιωπήσω, εἶπεν ὁ Δελαμόλ, μετὰ πυρετώδους ἐρυθρήματος.

— Θὰ σιωπήσῃς; ἀνέκραξεν ὁ Κοκονᾶς.

— Ναί! ἂν δυνήθῃ.

— Καὶ ἐγὼ, εἶπεν ὁ Κοκονᾶς, ἂν θελήσουν νὰ μὲ ἀτιμάσουν μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον, σοὶ ἐγγυῶμαι ὅτι θὰ εἰπῶ πολλὰ.

— Τί; ἠρώτησε ζῶηρως ὁ Δελαμόλ.

— ὦ! ἔσο ἡσυχος. Θὰ εἰπῶ πράγματα, τὰ ὅποια θὰ κάμουν τὸν Ἀλανσῶν νὰ μὴ κοιμηθῇ πολλὰς νύκτας.

Ὁ Δελαμόλ ἤθελε νὰ ἐπιφέρῃ παρατηρήσεις τινάς, ἀλλ' ὁ δεσμοφύλαξ, ἀκούσας ἀναμφιβόλως θόρυβον, ἔδραμεν, ὠθησεν ἕκαστον εἰς τὴν εἰρκτὴν του καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν.

NE'

Η ΕΚ ΚΗΡΟΥ ΠΑΛΙΓΩΝ

Ἀπὸ ὁκτώ ἡμερῶν, ὁ Κάρολος ἔμενεν ἐν τῇ κλίνῃ, πάσχων ἐκ μακρασμῶδους πυρετοῦ, διακοπτομένου ὑπὸ βιαιῶν ἐξάψεων, ὁμοιοζουσῶν πρὸς προσβολὰς ἐπιληψίας. Κατὰ τὰς ἐξάψεις ταύτας, ἔβαλλε πολλάκις ὠρυγμούς, οὓς οἱ φύλακες ἤκουον μετὰ φρίκης.

Τί ἐσκέπτοντο ὁ Ἀλανσῶν καὶ ἡ βασιλομήτωρ εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγραφῆ τις. Οἱ διαλογισμοὶ τῶν ἦσαν ἀπαίσιτοι ὡς ἐλιγμοὶ ἐχιδνῶν.

Ὁ Ἑρρίκος ἦτο κεκλεισμένος ἐν τῷ κοιτῶνί του καί, ὡς αὐτὸς εἶχε συστήσει εἰς τὸν Κάρολον, εἰς οὐδένα ἐπετρέπετο νὰ τὸν ἰδῇ, οὐδ' εἰς αὐτὴν τὴν Μαργαρίταν. Πάντες δι' ἐπίστευον ὅτι ὑπέπεσεν εἰς μεγίστην δυσμένειαν. Ἡ Αἰκατερίνα καὶ ὁ Ἀλανσῶν ἀνέπνεον ἐλευθέρως, πιστεύοντες ὅτι ἀπωλέσθη πλέον, καὶ ὁ Ἑρρίκος ἔτρωγε καὶ ἔπινεν ἡσυχος, ἐλπίζων ὅτι ἐλησμονήθη.

Ἐν τῇ αὐλῇ οὐδεὶς ὑποπτεύετο τὴν αἰτίαν τῆς ἀσθενείας τοῦ βασιλέως. Ὁ Παρὲ καὶ ὁ Μαζιλ εἶχον διαγνώσει φλόγων τοῦ στομάχου, καὶ ἠπατῶντο μόνον ὡς πρὸς τὴν ἐπιπενοκούςαν αὐτὴν αἰτίαν. Ὅθεν εἶχον διορίσει δίαιταν καταπραϊντικήν, ἐπιβουήσαν τὸ ὑπὸ τοῦ Ρενὲ ὑποδειχθὲν φάρμακον, ὅπερ ὁ βασιλεὺς ἐλάμβανε τρεῖς ἡμέρας παρὰ τῆς τροφῆς του καὶ ὅπερ ἀπετέλει τὴν κυρίαν τροφήν του.

Ὁ Δελαμόλ καὶ ὁ Κοκονᾶς ἐφυλάσσοντο αὐστηρῶς ἐν Βιργένναις. Ἡ Μαργαρίτα καὶ ἡ δοῦκισσα τοῦ Νεβέρ δεκάκις εἶχον ἀποπειραθῆ νὰ φθάσωσιν ἄχρις αὐτῶν, ἦ νὰ ἀποστείλωσιν αὐτοῖς μικρὰν ἐπιστολὴν τοῦλάχιστον, ἀλλ' εἶχον ἀποτύχει.

Πρωίαν τινὰ, ὁ Κάρολος ἠσθάνθη ἐαυτὸν ὀλίγῳ τι καλλίτερον, καὶ ἐπέτρεψεν ὅπως οἱ αὐλικαὶ του εἰσέλθωσιν εἰς τὸν κοιτῶνά του. Ὅθεν αἱ θύραι ἠνεφέχθησαν καὶ οἱ εἰσέλθοντες, ἐκ τῆς ὥχρότητος τῶν παρειῶν, τοῦ κιτρίνου χρώματος τοῦ πρὶν λευκοτάτου μετώπου του, καὶ τῆς πυρετώδους φλογός, ἦν ἐξέπεμπον οἱ κοῖλοι ὀφθαλμοὶ του. ἠδυνήθησαν νὰ ἐννοήσωσιν ὁποῖαν φρικώδη καταστροφὴν ἐπῆνεγκεν εἰς τὸν νέον μονάρχην ἡ προσβαλοῦσα αὐτὸν ἀγνωστος ἀσθένεια.

Ὁ βασιλικὸς κοιτῶν ἐπληρώθη αὐλικῶν, περιέργων καὶ ἐνδιαφερομένων.

Ἡ Αἰκατερίνα ὁ Ἀλανσῶν καὶ ἡ Μαρ-

γαρίτα εἰδοποιήθησαν ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐδέχετο.

Καὶ οἱ τρεῖς μετέβησαν παρ' αὐτῷ, ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον. Ἡ Αἰκατερίνα ἤρεμος, ὁ Ἀλανσῶν μειδιῶν, καὶ ἡ Μαργαρίτα καταβεβλημένη.

Ἡ Αἰκατερίνα ἐκάθησε παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ υἱοῦ της, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὸ βλέμμα, ὅπερ ἔρριψεν οὗτος ἐπ' αὐτῆς εἰσελθούσης.

Ὁ Ἀλανσῶν ἔμεινεν ὄρθιος παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης.

Ἡ Μαργαρίτα ἐστηρίχθη ἐφ' ἐνὸς ἐπίπλου καὶ βλέπουσα τὸ ὄχρον μέτωπον, τὸ λιπόσαρκον πρόσωπον καὶ τοὺς κοίλους ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀδελφοῦ της δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἕνα στεναγμὸν καὶ ἐν δάκρυ.

Ὁ Κάρολος, δὴ οὐδὲν τῶν περὶ αὐτὸν διέφευγεν, εἶδε τὸ δάκρυ ἐκεῖνο καὶ ἤκουσε τὸν στεναγμὸν ἐκεῖνον, ἐποίησε δὲ διὰ τῆς κεφαλῆς ἀδιόρατον σημεῖον εἰς τὴν Μαργαρίταν.

Τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, ὅσῳ ἀδιόρατον καὶ ἂν ὑπῆρξεν, ἐφαίδρυνε τὴν μορφήν τῆς πτωχῆς βασιλίσσης τῆς Ναβάρρας, πρὸς ἣν ὁ Ἑρρίκος δὲν εἶχε λάβει καιρὸν νὰ ὁμιλήσῃ, ἔσως δὲ καὶ δὲν ἠθέλησε.

Ἡ Μαργαρίτα ἐφοβεῖτο διὰ τὸν σύζυγον της καὶ ἔτρεμε διὰ τὴν ἐραστὴν της.

Αὐτὴ δι' ἐκυτὴν οὐδὲν ἐφοβεῖτο. Ἐγνωρίζε καλῶς τὸν Δελαμόλ καὶ εἴξευρεν ὅτι ἠδύνατο νὰ βασισθῇ ἐπ' αὐτόν.

— Ἐ! ἀγαπητέ μου υἱέ, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα. Πῶς εἴσθε;

— Καλλίτερα, μῆτέρ μου, καλλίτερα.

— Καὶ τί λέγουσιν οἱ ἰατροὶ σας;

— Οἱ ἰατροὶ μου; Ἄ! εἶναι μεγάλοι ἐπιστήμονες, μῆτέρ μου, εἶπεν ὁ Κάρολος καγχάσας, καὶ αἰσθάνομαι μεγίστην εὐχαρίστησιν, τὸ ὁμολογῶ, ἀκούων αὐτοὺς συζητοῦντας περὶ τῆς ἀσθενείας μου.

Τροφέ, δός μου νὰ πῶ.

Ἡ τροφὸς ἔδωκεν εἰς τὸν Κάρολον τὸ σύνθηες ποτόν.

— Καὶ τί σας δίδουσιν, υἱέ μου;

— Ἐ! δέσποινκα, καὶ ποῖος ἐννοεῖ γρῶ ἀπὸ τὰς συνταγὰς των; ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς πῶν ἀπλήστως τὸ ποτόν.

Ὁ ἀδελφός μου ἔχει ἀνάγκην, ἂν ἠδύνατο, νὰ ἐγερεθῇ καὶ ν' ἀπολαύσῃ τὸν ὠραῖον ἥλιον, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος. Τὸ κυνήγιον, τὸ ὅποῖον τόσῳ πολὺ ἀγαπᾶ, θὰ τῷ ἔκαμνε μέγα καλόν.

— Ναί, εἶπεν ὁ Κάρολος μετὰ μειδιάματος, οὕτινος τὴν σημασίαν ὁ δοῦξ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ. Καὶ ὅμως τὸ τελευταῖον μὲ ἔβλαψε πολὺ.

Ὁ Κάρολος εἶπε τοὺς λόγους τούτους διὰ τόσῳ ἀλλοκότου ὕφους, ὥστε ἡ συνδιάλεξις, εἰς ἣν οἱ περιστώτες δὲν εἶχον ἀνμικθῆ, ἔπαυσε. Εἶτα ἐποιήσατο ἐλαφρὸν σημεῖον διὰ τῆς κεφαλῆς. Οἱ αὐλικοὶ ἐνόησαν ὅτι ἡ ἀκρόασις ἐτελείωσε, καὶ ἀπεσύρθησαν ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον.

Ὁ Ἀλανσῶν ἐποίησε κίνημα ὥσει θέλων νὰ πλησιάζῃ εἰς τὸν ἀδελφόν του, ἀλλὰ μύχιόν τι αἰσθημα τὴν ἀνεχαίτισε, ὑπεκλίθη δὲ καὶ ἐξῆλθε.

Ἡ Μαργαρίτα ἐρόφθη ἐπὶ τῆς λιπο-

σάρχου χειρός, ἣν ἔτεινεν αὐτῇ ὁ ἀδελφός της, ἔσφιγγεν αὐτήν, τὴν κατησπάρθη καὶ ἐξήλθε.

— Ἀγαθὴ Μαργῶ! ἐψιθύρισε ὁ Κάρολος.

Ἡ Αἰκατερίνα ἔμεινε παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ υἱοῦ της Ὁ Κάρολος, εὐρεθεὶς μόνος μετ' αὐτῆς, ἀπεσύρθη πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος τῆς κλίνης, μεθ' ὅσου τρόμου ὀπισθοχωρεῖ τις βλέπων ὄφιν. Καὶ τοῦτο, διότι διδάχθεις ὑπὸ τῶν ἀποκαλύψεων τοῦ Ῥενέ, καὶ ἴσως κάλλιον ἔτι ἐκ τῆς ἀπομονώσεως καὶ τῶν σκέψεων του, οὐδὲ τὴν εὐτυχίαν τῆς ἀμφιβολίας εἶχε πλέον.

Ἐἴξευρε ποῦ ὄφειλε ν' ἀποδώσῃ τὸν θάνατόν του.

Ὡς ἐκ τούτου, ὅτε ἡ Αἰκατερίνα ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλίνην καὶ ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὴν ψυχράν, ὡς τὸ βλέμμα τῆς χειρὰ αὐτῆς, ὁ βασιλεὺς ἐφορῆκε καὶ ἐφοβήθη.

— Μένετε, δέσποινα; εἶπεν αὐτῇ.

— Ναί, υἱέ μου, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα. Ἐγὼ νὰ σὰς ὀμιλήσω περὶ σπουδαίων.

— Ὅμιλήσατε, δέσποινα, εἶπεν ὁ Κάρολος, ὀπισθοχωρήσας ἔτι.

— Βασιλεῦ, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, σὰς ἤκουσα πρὸ ὀλίγου βεβαιῶντα ὅτι οἱ ἰατροὶ σὰς εἶναι μεγάλοι ἐπιστήμονες...

— Καὶ τὸ βεβαίῳ ἀκόμη, δέσποινα.

— Καὶ ὅμως, τί ἔκαμον, ἀφοῦ ἠσθενήσατε;

— Οὐδέν, εἶναι ἀληθές. Ἄλλ' ἂν ἠκούετε τί εἶπον;... Τῇ ἀληθείᾳ, δέσποινα, εὐχαριστεῖται τις ἀσθενῶν, μόνον καὶ μόνον ὅπως ἀκούῃ τὸσφ σοφὰς ὀμιλίαις.

— Ἀλλά, υἱέ μου, θέλετε νὰ σὰς εἰπῶ κατὶ τι;

— Καὶ πῶς; Λέγετε, μητέρα μου.

— Ὑποθέτω ὅτι αὐτοὶ οἱ μεγάλοι ἐπιστήμονες δὲν ἐνόησαν τὴν ἀσθενείαν σας!

— Ἀληθῶς, δέσποινα!

— Ἴσως βλέπουσι τὰ ἀποτελέσματα ἀλλὰ διαφεύγει αὐτοῖς ἡ αἰτία.

— Δυνατόν, εἶπεν ὁ Κάρολος ἀγνοῶν ποῦ ἡ μήτηρ του προϋτίθετο νὰ καταλήξῃ.

— Ὡστε θεραπεύουσι τὰ συμπτώματα, ἀντὶ νὰ θεραπεύσωσι τὴν νόσον.

— Εἰς τὴν ψυχὴν μου! ἐπανέλαβεν ὁ Κάρολος ἐκθαμβος, πιστεύω ὅτι ἔχετε δίκαιον, μητέρα μου.

— Ὡς ἐκ τούτου, υἱέ μου, ἐγὼ, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, ὡς ἐνδιαφερομένη καὶ ὑπὲρ τῆς ζωῆς σας καὶ ὑπὲρ τοῦ συμφέροντος τοῦ Κράτους καὶ μὴ ἐπιθυμοῦσα νὰ παρατείνεται ἡ ἀσθενεία σας, ἐπειδὴ ἐπὶ τέλους δύναται νὰ προσβληθῇ καὶ τὸ ἠθικόν σας, προσεκάλεσα τοὺς σοφωτέρους...

— Ἰατροὺς, δέσποινα;

— Ὁχι, ἀλλ' ἐκεῖνους, οἱ ὁποῖοι δύνανται νὰ διαγνώσωσι καὶ τὰς ἀσθενείας τῶν σωμάτων καὶ τὰ αἰσθήματα τῶν καρδιῶν.

— Ἄ! ὦραία τέχνη, δέσποινα! καὶ τὴν ὁποίαν καλῶς πράττουσι μὴ διδάσκοντες εἰς τοὺς βασιλεῖς. Καὶ κατέληξαν εἰς ἀποτέλεσμα;

— Ναί.

— Εἰς ποῖον;

— Εἰς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἠλπίζον. Φέρω δὲ εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα τὸ φάρμακον, τὸ ὁποῖον θὰ θεραπεύσῃ καὶ τὸ σῶμά σας καὶ τὸ πνεῦμά σας.

Ὁ Κάρολος ἐφορῆκε. Ἐπίστευσε ὅτι ἡ μήτηρ του βλέπουσα ὅτι δὲν ἀπέθνησκε ταχέως εἶχεν ἀποφασίσει νὰ τελειώσῃ ἐν γνῶσει ὅ, τι εἶχεν ἀρχίσει ἐν ἀγνοίᾳ.

— Καὶ ποῦ εἶναι τὸ φάρμακον τοῦτο; εἶπεν ὁ Κάρολος ἐγερθεὶς ὀλίγον, στήριζόμενος ἐπὶ τῆς μιᾶς χειρὸς καὶ προσδύπων τὴν μητέρα του.

— Ἐν αὐτῇ τῇ νόσῳ, ἀπήντησεν ἡ Αἰκατερίνα.

— Τότε ποῦ εἶναι ἡ νόσος;

— Ἀκούσατέ με, υἱέ μου, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα. Ἡκούσατε νὰ λέγωσι ποτε ὅτι ὑπάρχουν μυστικοὶ ἐχθροὶ τῶν ὁποίων ἡ ἐκδικησις φονεῖ μακρόθεν τὸ θῦμα;

— Διὰ σιδήρου ἢ διὰ δηλητηρίου; ἠρώτησεν ὁ Κάρολος, ἐξακολουθῶν νὰ παρατηρῇ τὴν ἀπαθῆ φυσιογνωμίαν τῆς μητρὸς του.

— Ὁχι, δι' ἄλλων μέσων ἀσφαλεστέρων, φοβερωτέρων ἔτι, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα.

— Ἐξηγήθητε.

— Ἰιέ μου, πιστεύετε εἰς τὴν μαγείαν; ἠρώτησεν ἡ Φλωρεντίνη.

Ὁ Κάρολος κατέστειλε μειδίαμα περιφρονήσεως καὶ ἀπιστίας.

— Πολύ, εἶπε.

— Λοιπὸν, εἶπε ζωηρῶς ἡ Αἰκατερίνα, ἐκεῖθεν προέρχονται ὅλα σας τὰ παθήματα. Ἐχθρὸς τις τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, ὅστις δὲν ἐτόλμησε νὰ σὰς προσβάλλῃ κατὰ πρόσωπον, ἐσυνωμότησεν ἐν τῇ σκιά.

Διηύθυνε κατὰ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος συνωμοσίαν φοβερωτέραν ἔτι, καθ' ὅσαν δὲν εἶχε συνενοχούς, καὶ τῆς ὁποίας τὰ μυστηριώδη νήματα δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνκαλυφθῶσι.

— Εἰς τὴν πίστιν μου, ὄχι! εἶπεν ὁ Κάρολος, ἀηδίασε τὴν τὸσην πονηρίαν.

— Ἐνθυμήθητε, υἱέ μου, σχέδια τινὰ ἀποδράσεως, ἀτινα ἐμελλον νὰ ἐξασφαλίσωσι τὴν ἀτιμωρησίαν τοῦ δολοφόνου.

— Τοῦ δολοφόνου! ἀνέκραξεν ὁ Κάρολος. Τοῦ δολοφόνου, εἶπετε; Καὶ λοιπὸν ἀπεπειράθησαν νὰ μὲ δολοφονήσωσι, μητέρα μου;

Ἡ Αἰκατερίνα ἀνέστρεψεν ὑποκριτικῶς τοὺς ὡς τῆς γαλῆς ὀφθαλμοὺς της.

— Ναί, υἱέ μου. Ἴσως σεῖς ἀμφιβόλητε. Ἄλλ' ἐγὼ εἰμι βεβαία.

— Οὐδέποτε ἀμφιβάλλω, μητέρα μου, εἰς ὅσα μοι λέγετε, ἀπήντησε μετὰ τινος πικρίας ὁ βασιλεὺς. Καὶ πῶς ἀπεπειράθησαν νὰ μὲ φονεύσωσι; Εἰμι περίεργος νὰ τὸ μάθω.

— Διὰ τῆς μαγείας, υἱέ μου

— Ἐξηγήθητε, δέσποινα, εἶπεν ὁ Κάρολος ἀναλαβὼν τὸ τοῦ παρατηρητοῦ μέρος του.

— Ἄν ὁ συνωμότης, τὸν ὁποῖον ἐννοῶ καὶ τὸν ὁποῖον καὶ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἐννοεῖ ἐπίσης... ἀφοῦ διέθεσε καλῶς τὰς κανονιστοειχίας του, βέβαιος πλέον περὶ τῆς ἐπιτυχίας, κατόρθου ν' ἀποδράσῃ, οὐδεὶς ἴσως θὰ ἠδύνατο νὰ δια-

γνώσῃ τὴν αἰτίαν τῆς νόσου τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος. Εὐτυχῶς ὅμως, βασιλεῦ, ὁ ἀδελφός σας ἠγρόπνυε ἐφ' ὑμῶν.

— Ποῖος ἀδελφός μου; εἶπεν ὁ Κάρολος.

— Ὁ Ἄλανσῶν.

— Ἄ! ναί! εἶναι ἀληθές. Λησμονῶ πάντοτε ὅτι ἔχω ἓνα ἀδελφόν, ἐψιθύρισε ὁ Κάρολος, γελῶν μετὰ πικρίας. Καὶ λέγετε δέσποινα;

— Ὅτι ἐκεῖνος ἀνεκάλυψεν εὐτυχῶς τὸ ὑλικόν μέρος τῆς συνωμοσίας, εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα. Ἄλλ' ἐνθ' αὐτός, ἀπειρον ἀκόμη παιδίον, ἐζήτει τὰ ἔχνη συνήθους μηχανορραφίας, τὰς ἀποδείξεις νεανικῆς παρεκτροπῆς, ἐγὼ ἐζήτην τὰς ἀποδείξεις σπουδαιοτέρας ἔτι ἐνεργείας, διότι ἐγνώριζον ἄχρι τίνος ἠδύνατο νὰ φθάσῃ ὁ ἔνοχος.

— Ἀλλά, μητέρα μου, θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ὀμιλεῖτε περὶ τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας; εἶπεν ὁ Κάρολος θέλων νὰ ἰδῇ ἄχρι τίνος ἠδύνατο νὰ φθάσῃ ἡ φλωρεντίνη ἐκείνη προσποιήσις.

Ἡ Αἰκατερίνα ἐταπεινώσεν ὑποκριτικῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς.

— Διέταξα νὰ τὸν συλλάβωσι, νομίζω, καὶ νὰ τὸν κλείσωσι εἰς Βιγκέννας διὰ τὴν παρεκτροπὴν του αὐτῆν. Ἄλλὰ μὴ ἦναι πλέον ἔνοχος ἢ ὅσον ἐγὼ ὑπέθετον;

— Αἰσθάνεσθε τὸν καταβιβρώσκοντα ὑμᾶς πυρετόν; εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα.

— Βεβαίως, δέσποινα, ἀπήντησεν ὁ Κάρολος συσπᾶσας τὰς ὀφρῦς.

— Αἰσθάνεσθε τὴν καταβιβρώσκουσαν τὰ ἐντόσθιά σας φλόγα;

— Ναί, δέσποινα, εἶπεν ὁ Κάρολος ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον συνωφρούμενος.

— Καὶ ὄζεις πόνους εἰς τὴν κεφαλὴν, διερχομένους διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σας καὶ φθάνοντας εἰς τὸν ἐγκέφαλον ὡς βέλη;

— Ναί, δέσποινα, ἂ! αἰσθάνομαι πάντα ταῦτα! Πόσον καλὰ εἰζεύρετε καὶ περιγράφετε τὴν νόσον μου!

— Ἐ! τοῦτο εἶναι ἀπλοῦστατον, εἶπεν ἡ Φλωρεντίνη. Παρατηρήσατε...

Καὶ ἐξαγαγοῦσά τι ἐκ τοῦ μανθῶου της παρουσίασεν αὐτὸ εἰς τὸν βασιλέα.

[Ἐπεται συνέχεια].

Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑΠὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια ἰδὲ προηγούμενον φύλλον).

Ἀπὸ τῆς ὀργῆς ὥρως τῆς ἐσπέρας μακρὰ σειρὰ ὀχημάτων καὶ ἵππων ἐχάνατο ὑπὸ τὴν πύλην τοῦ Ἑοκί-σαράϊ (παλαιῶν ἀνακτόρων). Οἱ κῆποι τῶν ἀνακτόρων, φωτιζόμενοι διὰ βεγγαλικῶν φώτων, εἰδύκνουν διαβαίνουσας ἀστραπηδῶν τὰς σκιάς τῶν φιλαρέσκων χανουμισσῶν, φερουσῶν βελούδινα σαנדάλια, περιβεβλημένας μεταξωτὰ βογριοῦλια, ἀτινα ἄφρινον ἐν τῇ ἀμάξῃ μετὰ τῶν πέπλων αὐτῶν. Εἰς τὰ κάτω τῆς μαρμαρινῆς κλίμακος, τῆς κεκαλυμμένης μετὰ τήνης τῆς Σμύρνης, ὅπου λυχνίαι πολυφῶτοι ἐξ ὕαλου βενετικῆ ἐσκόρπιζον ἀφειδῶς τὰς λαμπηδῶνας

χιλιάδων κηρίων, σμήνος νεαρῶν θεραπεινιδῶν, λευχειμόνων καὶ φεροῦσῶν ἐπὶ τοῦ ἐκ γάζης καλύμματος τῆς κεφαλῆς τὴν αὐτοκρατορικὴν ἡμισέληνον, ὑπεδέχοντο τὰς προσκεκλημένας.

Ἐκάστη νέηλις ἀφοῦ ἀνέπτυσσε τὴν ἐκ λινομετάξης οὐρὰν τῆς ἐσθητὸς τῆς, ἀφήρει τὸ γλαμάκιον καὶ τὸ βουρνούκιον, ὠδηγεῖτο ἐνώπιον μεγάλου πολυτελοῦς κατόπτρου. Ἐκεῖ παρατήρουν τὸν ἱκτισμὸν τῶν, διὰ τὰ βεβαιωθῶσιν ὅτι οὐδεμίαν αὐτὴ ἐπαθε βλάβην. Αἱ δούλαι τοῦ σεραγίου (αἱ σαραῖλι, ὡς κλοῦσιν αὐτὰς) ἐπηγρύπνουν αὐταὶ ὅπως μὴδὲν ἐλλείπη ἐν τῷ κόσμῳ τῶν εὐγενῶν χανουμισσῶν. Μετὰ τὴν λεπτολόγον ταύτην ἐξέτχουν ἢ προσκεκλημένη ὠδηγεῖτο εἰς τὰς αἰθούσας τῆς Βαλιδῆς, ὑποβασταζομένη ἐκ τῶν βραχιόνων ὑπὸ μιᾶς μπαρ-καδίν (διευθυντρίας θεραπεινιδῶν).

Διήρχοντο οὕτω πολλοὺς λαμπροὺς διαδρόμους, φωτιζομένους ὑπὸ κρυσταλλίνων πολυφώτων λύχνων. Καὶ ἄλλοι μὲν τῶν διαδρόμων τούτων ἦσαν ἐπεστρωμένοι κατὰ τὸν εὐρωπαϊκὸν τρόπον, διὰ φτηνῶν, ἐκ λειομετάξης κεκαλυμμένων, καὶ διὰ μεγίστων κατόπτρων οὐ πλείστοι ὁμῶς ἦσαν τοῦ καθαρωτέρου ἀραβικοῦ ῥυθμοῦ, ὧν αἱ ὀροφῆ καὶ οἱ τοῖχοι ἦσαν κεκαλυμμένοι δι' ἀραβικῶν ῥητῶν καὶ μονογραφικῶν μὲ θύρας καὶ θυρίδας ἀψιδωτάς, καλυπτομένης διὰ Περσικῶν παραπετασμάτων, καὶ μὲ τάπητας πυκνοῦς τῆς Σμύρνης, σοφάδες ἐκ δαμασκηνοῦ ὑφάσματος, χρυσοῦ πεποικιλμένου, καὶ τραπέζας ἐκ μαρμάρου κεκαλυμμένας διὰ περσικῶν καὶ ἰνδικῶν καλιῶν.

Ἡ αἰθουσα, ἐν ἣ ἐκάθητο ἡ Βαλιδῆ-σουλτάνα καὶ αἱ ἐπτὰ γυναῖκες τοῦ Ἀβδούλ-Μετζίτ, ἦτο τοῦ ἀνατολικοῦ εἶδους, ὅπερ ἤδη περιεγράψαμεν κίονες ἐκ πρασίνου καὶ ῥοδοχρόου μαρμάρου ὑπεστήριζον ἐλαφροὺς θόλους ἐκ μωσαϊκῶν, ὀροφὴν ἐκ κατόπτρου χρωματιστοῦ, ἀντανκλιῶντος τὰς κρυσταλλίνης λυχνίας, σπινθηροβολούσας ἐκ φώτων· σοφάδες χρυσοῦ φκντοι μετὰ μετξίνων κεντητῶν ἀνθέων, τοποθετημένοι περίξ τῆς αἰθούσης, καὶ πλούσιοι τάπητες, καλύπτοντες τὸ δάπεδον. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ τετραγώνου ἐκείνου θάλαμου μικρὰ δεξιαμένη μαρμαρίνη περικεκυκλωμένη ὑπὸ ἀνθῶνος ἀνύψου μέχρι τῆς ὀροφῆς τὰς πίδακας αὐτῆς. Δὲν ὑπῆρχον δὲ ἀθυρμάτια, ἐπιπλα ἢ εἰκόνες ἐν τῷ ἡγεμονικῷ τούτῳ ἐνδικιτήματι, ἀλλὰ μεγάλη πολυτέλεια κεντημάτων ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀνθέων ἐξ ἀργύρου, ἐρραμμένων ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων καὶ τῶν παραπετασμάτων, ἀφρονία ζωηρῶν χρωμάτων, φώτων καὶ μύρων.

Ὁρχήστρα γυναικεῖα, μένουσα ἐν ἐνὶ τῶν διαδρόμων, ἐμελλεν ἐν χορῷ τὰς ἡδυπαθεστέρους μελωδίας, ἐν ᾧ μυχρὰ σειρὰ νεαρῶν γυναικῶν καὶ σεβαστῶν κχιδιῶν ἤρχοντο νὰ χαιρετίσωσι τὰς Αὐτῶν Ὑψηλότητας.

Ὅτι τὸ πρῶτὸ οἱ πασάδες εἶχον κάμει ἐν Σουλτάν-Ἀχμέτ, τὸ αὐτὸ ἐπανελάμβανον τὴν ἐσπέραν αἱ χανουμισσικὴ ἐν τῷ

παλαιῷ ἀνκτόρῳ. Ἡ Βαλιδῆ-σουλτάν, ὠρχία ἔτι, εἰ καὶ πενητηκονταετίας, ἐνδεδυμένη χρυσοῦφες ἐρυθρὸν ἀντερί μεθ' ὀλοχρῶσων ἀνθέων, ἔχουσα τὸν κορμὸν, τὴν ζώνην καὶ τὸν κόσμυμβον ἀστράπτοντα ἐξ ἄδχαμντίνων ἀστέρων, ἦτο τεθειμένη ἐν τινι γωνίᾳ τοῦ σοφᾶ, νωχελῶς ἐξηπλωμένη, κρατοῦσα διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς τὸ ἐπιστόμιον τοῦ παργιλέ¹ αὐτῆς κεκοσμημένον διὰ πολυτίμων λίθων, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας μέγα ῥιπίδιον ἐκ πετρῶν τῶν, ἀτινα τῇ ἐχρησίμειον ἵνα κλύπη τὸ πρόσωπον ἀπὸ τῶν χανουμισσῶν ἐκείνων, ἃς δὲν ἔκρινεν ἀξίας τοῦ ἑαυτῆς βλέμματος. Δούλη δὲ τις ἦτο γονυπετῆς παρὰ τοὺς πόδας τῆς.

Αἱ γυναῖκες τοῦ Ἀβδούλ-Μετζίτ εἶχον ἐκάστη ἰδιαιτέρον σοφᾶ, καὶ ἤρχοντο καὶ τὰς ἡσπάζοντο κατὰ βαθμὸν μητρότητος. Οὕτω λοιπὸν ἡ μήτηρ τοῦ Μουράτ-Ἐφέντη², πρωτοτόκου υἱοῦ, Γεωργιανῆ με ὀφθαλμοὺς βελουδίνους καὶ κόμην μέλαινα γαγάτου, προηγείτο τῆς μητρὸς τοῦ Ἀβδούλ-Χαμητ³ καὶ οὕτω καθεξῆς. Πᾶσαι αὐταὶ αἱ γυναῖκες, ἃς τὸ κάλλος εἶχεν ὑψώσει εἰς τὸν βαθμὸν τοῦτον, εἶχον εὐσχαρίαν τινὰ, ἢν ἀμέριμος ζωὴ ἠῤῥξανεν ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος.

Αἱ γυναῖκες τῆς Ἀνατολῆς εἶναι ἀληθῶς ὠρχίαι μόνον ἀπὸ τοῦ δεκάτου πέμπτου μέχρι τοῦ δεκάτου ὀγδόου ἔτους αὐτῶν εὐθὺς μετὰ τὸν πρῶτον τοκετὸν γηράσκουσι κατὰ δέκα ἔτη ἐν δικαστήματι μνητῶν τιῶν, τὰ δὲ ἀλλοιωθέντα μέλη τῶν δὲ ἀναλάμβανουσι πλέον τὸν χαριέντα σχηματισμὸν καὶ τὴν εὐκρινεσίαν αὐτῶν

Πολλὰ ἐκκοντάδες προσκεκλημένων εἶχον ἤδη ἔλθει ὅπως ὑποκλίνωσιν ἐνώπιον τῶν σουλτανίδων, ὅτε ἡ Γκιούλ-Χανούμ, ὑποβασταζομένη ὑπὸ τῆς δευτέρας γυναικὸς τοῦ πατρὸς αὐτῆς, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἰθουσαν τῆς τιμῆς.

Ἡ θυγάτηρ τοῦ Σέιχ-ούλ-Ἰσλάμ εἶχε φυλάξει τὴν ὑπόσχασίν τῆς. Ἦτο ὠρχία· τὸ ἐξ ἀργυροῦφους γάζης τῆς ἀντερί περιέβχλθεν αὐτὴν μὲ μακρὰ καὶ λαμπρὰ κύματα, οἱ γυμνοὶ βραχιόνες καὶ τὸ στήθος τῆς κεκαλυμμένοι ὑπὸ περιδεραιῶν ἐν ὄλῃ αὐτῶν τῇ γλυπτικῇ λευκότητι, τὸ μέτωπον αὐτῆς, ὀλίγον ὠχρανθὲν, ἦτο ἐστεμμένον μὲ διαδῆμα ἐκ ρουβινίων, ὅπερ καθίστα αὐτὴν τὸν ὠρχιότατον τύπον βασιλίσσης, ὡς ἠθελε ποθῆσαι αὐτὴν Ἀνατολικὴ βασιλεία.

1. Ἡ λέξις αὕτη εἶναι περσικὴ· συντέθειται δὲ παρὰ τὸ: N a r (πῶρ) καὶ λ ο υ λ ῆ (πῶργος)· ταῦτὸν εἶπεν Π ὕ ρ ι ο σ π ὁ ρ γ ο ς. I. B.

2. Οὗτὸς ἔστι ὁ τὸν οἰκτῶς· δολοφονηθέντα ὄσπον αὐτοῦ Σουλτάν-Ἀζίζ-Χιν Ἀ' τῷ 1876 διαδεξιμένος εἰς τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως· ὁπὸ τὸ ὄνομα Μ ο υ ρ ᾶ τ Ἐ', 33; σουλτάνος ἀπὸ τοῦ Ὁσμὰν καὶ 29; ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅστις, ὅπως μὴδὲμίαν ὑπέχη εὐθουαν τοῦ τότε ἐπαπειλουμένου καὶ μετ' ὀλίγον ἐκτραγέντο; ῥωσσοτουρκοῦ πολέμου, προσποιήθη τὸν φρενοβλαβῆ καὶ δι' ἐπισήμου φ ε τ β ᾶ τοῦ Σέιχ-ούλ-Ἰσλάμ Χαϊροῦλλάχ ἐφέντη ἐκπεσῶν τοῦ θρόνου κατέλειπεν αὐτὸν μετ' ὀλιγόμηνον βασιλείαν σὺν ἀπάσας τὰς; παρομοιοῦσται; ἀπὸ τῆς πικρίας τῆς νῦν βασιλεύοντι ἀδελφῷ αὐτοῦ Σουλτάν Χαμητ Ἐ Β', ἀναρρηθέντι εἰς αὐτὸν τῇ 19 Αὐγούστου 1876. I. B.

3. Τοῦ νῦν Σουλτάνου.

Προῦχώρησε μέχρι τῶν ποδῶν τῆς Βαλιδῆς καὶ ὑποκλίνασα βαθέως, ἐπέθηκε μετὰ σεβασμοῦ φίλημα ἐπὶ τοῦ κορσπέ-δου τοῦ κεντητοῦ ἀντερίου, ὅπερ ἐφόρει ἡ σουλτάνα. Ἡ μήτηρ ἐκείνου, ὄν ἡγάπα, τῇ ἐνέπνεε βαθὺ αἰσθημα σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης· διὸ προσεκύνησεν αὐτὴν μετ' ἀληθοῦς σεβασμοῦ.

Ἡ Βαλιδῆ ἠδύοχησε νὰ προσμειδιάσῃ εἰς τὴν ὠρχίαν ἐκείνην κεφαλήν κεκλιμένην ἐνώπιόν τῆς.

— Νὰ εἴπῃς εἰς τὸν σεβαστὸν πατέρα σου ὅτι μετὰ μεγάλης φρίκης ἔμχθον τὴν κατ' αὐτοῦ ἀπόπειραν φανατικοῦ τινος, καὶ ὅτι ἐχάρην μεγάλως διότι εἰς ἐκ τῶν πιστῶν ἡμῶν τὸν ἔσωσεν ἀπὸ τοῦ θανάτου· διὸ εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ.

Ἡ Γκιούλ ἔχαιρέτισε, διότι ἡ εὐπρέπεια ἀπαγορεύει ν' ἀποτεινῆ τις τὸν λόγον εἰς τὴν Βαλιδῆ-σουλτάναν χωρὶς νὰ προσκληθῇ εἰς τοῦτο.

Ἐχρειαζέτο πρὸς τούτοις νὰ ὑποκλίνῃ καὶ ἐνώπιον τῶν γυναικῶν τοῦ σουλτάνου. Αὕτη ἡ ὑποχρέωσις ἦτο βεβαίως ἡ τὰ μάλιστα βαρεῖα εἰς τὴν ὑπερηφάνειαν τῆς νεάνιδος. Δὲν ἐφθόνηε τὸν τίτλον τῶν σουλτανίδων τούτων, ἀλλ' ἐφθόνηε τὴν μητρότητα, δι' ἧς ἀπέκτησαν τὸ δικαίωμα εἰς τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ Ἀβδούλ-Μετζίτ.

Ἡ χεὶρ αὐτῆς ἐρρίγησεν ὑπὸ τὴν τῆς μητρικῆς τῆς ὅτε διηυθύνθη πρὸς τὴν πρῶτην γυναῖκα τοῦ σουλτάνου, ἡ δὲ καρδία τῆς ἐπαλλε μέχρι διαρρηξέως. Τῇ ἐφαινέτο ὅτι ἡ σουλτάνα ἠδύνατο ν' ἀναγνώσῃ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτῆς τὸν ἀφρονεῖ ἔρωτα, ὄν ἠσθάνετο πρὸς τὸν σύζυγον αὐτῆς.

Ἄλλ' ἡ Γκιούλ-Χανούμ δὲν ἔλαβε πῶς τὸν κόπον νὰ προσκυνῆσῃ τὴν Φετμάν, διότι σμήνος εὐνοῦχων εἰσῆλθε τὴν στιγμὴν ταύτην ἵνα ἀναγγείλῃ τὴν ἔλευσιν τοῦ σουλτάνου

Αἱ σουλτάναι ἠγέρθησαν εὐθὺς καὶ ὑπέκλιναν εὐσεβῶς παρὰ τὸν οὐδὸν τῆς θύρας, δι' ἧς ἐμελλε νὰ εἰσέλθῃ ὁ σουλτάνος Ἀβδούλ-Μετζίτ.

Ἡ Γκιούλ-Χανούμ ἐπεθύμει τότε τὴν συμβουλήν τῆς ἐκχδέλφης αὐτῆς Ἀζίζῆς· εἰσωθοῦσα εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας τῆς δι' ἰσχυρᾶς θελήσεως τὴν συγκλίνησιν, ἢν ἠσθάνετο ἐν ἑαυτῇ, καὶ ἐπικαλουμένη τὴν ὑπερηφάνειάν τῆς, τὸ δαιμόνιον ἐκεῖνο, ὅπερ τοσοῦτον κακῶς ἐμπνέει τοὺς ἀνθρώπους καὶ σώζει ἐνίοτε τὰς γυναῖκας, — εἶπε κατ' ἑαυτὴν ὅτι ἂν ἐνέδιδεν εἰς τὸν διὰ τὸν σουλτάνον ἔρωτά τῆς, ἠθελεν ἐπέλθει ἡμέρα, καθ' ἣν, ἐγκλεισθεῖσα ἐν τῷ χαρμηίῳ ὡς κειμήλιον ἐντὸς θήκης, θὰ ἐξήρχετο ἐξ αὐτοῦ μόνον κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν μεγάλων ἐορτῶν, καὶ θὰ ὑπέκλινεν οὕτως ἐν τῇ ἀκολουθίᾳ τῶν γυναικῶν τούτων...

Ἡ σκέψις αὕτη διεπέρασεν ὡς ῥομφαία τὴν καρδίαν τῆς, νὰ γείνη τὸ παίγιον φανασίας, ἐκείνη, ἡ ἀνίκητος, ἡ ἀγνή καὶ εἰλικρινὴς Γκιούλ-Χανούμ, ἡ σεβαστὴ θυγάτηρ τοῦ Σέιχ-ούλ-Ἰσλάμ... Ποτέ!

Καὶ ὁμῶς ὅτε ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ ἐφάνη

στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ ἀρ-
χεινοῦχου, ζητῶν ἐν πάσι τοῖς ἐπ' αὐτοῦ
προσηλωμένους βλέμματιν ἐκείνους τοὺς
τεταπεινωμένους ὀφθαλμούς τῆς Γκιούλ
αὕτη ἠσθάνθη ἐαυτὴν ὡς λιποθυμοῦσαν.
Ἦτο ὠχρὸς καὶ ἐξησθημένος ὡς καὶ
κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην τῆς Προύσης! ἡ
δὲ πλουσία στολή του προὔξενε κατα-
φανεστέρην τὴν ἰσχύνητά του· ἐφαίνετο
πάσχων καὶ τὸν ἐλυπήθη. Ἐν ᾧ δ' αἱ
σουλτάνκι γονυπετεῖς ἐφίλουν τὸ κράσπε-
δον τοῦ ἐνδύματος τοῦ Ἀβδούλ-Μετζίτ,
ἡ Γκιούλ, καὶ αὕτη προσκλινῆς κατὰ τὴν
διάθασίν του, ἀπῆντησε τὴν χεῖρα τοῦ
σουλτάνου ὑπὸ τὰ χεῖλη τῆς. Ἡ χεὶρ
ἐκείνη ἡ λιποσάρκος συνετινάχθη εἰς τὴν
ἐπαφὴν τοῦ ἐκ πυρέσσοντος στόματός τῆς.

[Ἐπεται συνέχεια].

K.

ΧΩΡΙΣ ΠΟΤΕ ΝΑ ΊΔΩΣΙΝ ΑΛΛΗΛΟΥΣ

[Διήγημα Alphonse Karr, μετέφρ. Γ. Α. Βαλαβάνη].

—

Ὁ κρότος τῶν θυρῶν δὲν ἠκούετο πλέον,
ἐπίσης ἔμελλε νὰ παύσῃ καὶ ὁ κρότος τῶν
ἀμαξῶν. Ἐντὸς αἰθούσης, φωτιζομένης ὑπὸ
πλείστων κηρίων κατὰ τὰ δύο τρίτα κα-
ταναλωθέντων, παρὰ τὰ λείψανα μεγάλ-
λης πυρᾶς, ἐκάθητο εἰσέτι δύο πρόσωπα,
τριακονταετίς περίπου γυνή, καὶ νέος ὀ-
λίγα ἔτη νεώτερος.

— Ὑπάρχει μία κακὴ συνήθεια, εἶπεν
ἡ βαρῶνη, τὴν ὁποίαν πολλάκις ἐν τῇ ζωῇ
μου ἀπῆντησα.

— Ἐλπίζω, κυρία, ὅτι δὲν ἔχετε παρά-
πονεν ἐναντίον τῶν παιδαγωγῶν.

— Ὅχι, Ῥαούλ, ἀλλ' ἐναντίον τῶν ἀν-
θρώπων, οἱ ὁποῖοι ἐξερχόμενοι τοῦ χο-
ροῦ εἰς τὰς δύο τὸ πρωί, συμπαρασύ-
ρουν ἐν τῇ φυγῇ των ὅλους τοὺς ἄλ-
λους. Ὅταν μένουν καὶ χυρεύουν ἕως εἰς
τὰς δύο τὸ πρωί, δὲν εἰςεύρω ἂν θὰ εἰμπο-
ρέσουν νὰ κοιμηθοῦν κατὰ τὸ ἐπίλοιπον
τῆς νυκτός, χωρὶς νὰ μετανοήσουν, διότι
τόσον γρήγορα ἀνεχώρησαν τοῦ χοροῦ.
Ἐγὼ εἶμαι βεβαιοτάτη, ὅτι μετὰ δύο μῶλις
ῶρας θὰ εἰμπορέσω νὰ κοιμηθῶ. Μὴ
κούγῃς λοιπὸν ἀκόμη, τὰ παιδιὰ μου ἦσαν
κουρασμένα καὶ ὡς ἐκ τούτου τοὺς ἔδωκα
τὴν ἀδείαν νὰ κοιμηθοῦν περισσότερον, τὸ
ὁποῖον καὶ ὁ διδάσκαλος δύναται νὰ κάμῃ.
Ἐχεις νὰ μοὶ διηγηθῆς κάμειαν ἱστορίαν;
ἡ μάλλον ἀπάντησον εἰς ἐρώτησιν, τὴν ὁ-
ποίαν με ὑποβάλλει ἡ προσοχή σου εἰς τὸ
νὰ ἐξετάζῃς τὰς διαφόρους γυναῖκας, αἱ
ὁποῖαι ἦσαν ἐνταῦθα πρὸ ἐνὸς τετάρτου.
Ἀπὸ ὅσας ποτε ἐγνώρισες, ποία σοὶ ἐφάνη
ῶραιότερα;

— Χωρὶς νὰ λογαριάσω ὑμᾶς, κυρία;

— Χωρὶς νὰ με λογαριάσητε, κύριε.

— Τότε ἐκείνη τὴν ὁποίαν οὐδέποτε
εἶδον.

— Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι παραδόξος τρέλλα.

— Ὅχι τόσον δά παραδόξος. Τὴν ὁ-
ραιοτήτα, κρίνω οὐχὶ ἐκ τῶν μαθηματικῶν
ἀναλογιῶν τοῦ σώματος καὶ τοῦ προσώπου.
ἀλλ' ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος τὸ ὁποῖον πα-
ράγει. Ἀπὸ ὅσους ἔρωτας δὲ μέχρι τοῦδε
ἔσχον, τὸν περιπαθέστερον, τὸν σφοδρό-

τερον καὶ τὸν ποιητικώτερον μοὶ ἐνέπνευσε,
γυνὴ τῆς ὁποίας οὔτε τὸ ἄκρον τοῦ πο-
δὸς τῆς εἶδόν ποτε.

— Συμπεριλαμβάνων ἔτι καὶ ἐκείνην
με τὸ κυανοῦν φόρεμα, τὴν ὁποίαν σοὶ
εἶπον νὰ χυρεύσῃς;

— Ἐκείνην, τῆς ὁποίας ἐκ τῶν προτέ-
ρων μοὶ ἐνεκωμιάσατε τὴν ὠραιότητα;

— Μάλιστα.

— Δὲν τὴν εἶδον. Ὅταν ἠθέλησα νὰ
τὴν πλησιάσω διὰ μέσου τῶν χορευτῶν,
ἐκείνη εἰσήρχετο εἰς ἑτέραν αἴθουσαν,
στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος εὐτυχεστέ-
ρου ἐμοῦ.

— Ἡ μάλλον εὐκινήτοτερου.

— Εἶδον δὲ μόνον τὰς τελευταίας
πτυχὰς τοῦ κυανοῦ ἐκείνου φορέματος, τὸ
ὁποῖον μ' ἐδεικνύετε.

— Διηγῆσου μοὶ τὴν ἱστορίαν σου, Ῥα-
ούλ. Εἶναι μεγάλη;

— Δὲν δύναμαι ἐκ τῶν προτέρων νὰ
τὸ εἶπω. Ἐὰν ἐνθυμηθῶ μόνον αὐτὴν, θὰ
ἦναι μικρά, διότι ὀλίγα συμβάντα καὶ
περιπετεῖας ἔχει. Ἀλλ' ἐὰν κατ' αὐτὴν
ἀναπολήσω ζωηρότεραν ἀνάμνησιν, δὲν
εἰςεύρω πόσον θὰ μακρύνῃ.

— Δὲν πειράζει· ἐὰν μὲν με εὐχαρι-
στήσῃ, θὰ τέρψῃ τὴν ἀϋπνίαν μου, ἐὰν
δὲ εἶναι ὀχληρὰ θὰ με ἀποκοιμήσῃ.

— Ὅπως καὶ ἂν συμβῇ, εἶμαι βέβαιος
ὅτι θὰ ἐλκύσω τὴν εὐμένειαν τοῦ ἀχροα-
τηρίου μου. Εἶναι σπανιωτάτη καὶ ὠραιο-
τάτη εὐκαιρία τὴν ὁποίαν σπεῦδω νὰ ἐπω-
φεληθῶ. Ἀρχίζω λοιπὸν.

— Πρὶν ἀρχῆσθαι κτύπησε τὸν κώδωνα
διὰ νὰ βάλουν ξύλα εἰς τὴν φωτιάν.

— Θὰ βάλω μόνος μου.

— Εἶσαι ἐπιδέξιος ρήτωρ. Φαβεῖσαι μή-
πως ἡ στιγμιαία παρουσία τοῦ ὑπηρετοῦ
διακόψῃ τὰς εὐνοϊκὰς διαθέσεις, εἰς τὰς ὁ-
ποίας εὐρίσκουμι διὰ νὰ ἀκούσω τὴν ἱστο-
ρίαν σου καὶ μήπως ταράξῃ τὴν προσοχὴν
μου. Σὲ ἐμάντευσα;

— Δὲν δύναμαι νὰ τ' ὁμολογήσω. Εἰμ-
ποροῦσα νὰ εἶπω ὅτι εἰ ὑπηρεταί εἶναι
κουρασμένοι, καὶ οὕτω φαίνομαι ὅτι κά-
μνω τοῦτο ἀπὸ φιλανθρωπίαν μάλλον.

— Εἶμεθα ἀμφότεροι πολὺ ἔξυπνοι διὰ
νὰ πιστεύσωμεν τὴν φιλανθρωπίαν. Ἀρ-
χίσσατε. Εἶμαι ὅλη ὥτα.

*

— Ἡμῶν εἰκοσαετής, ἤρξατο ὁ Ῥαούλ,
καὶ ἀπὸ τινων μηνῶν εὐρισκόμην εἰς τὰ
παράλια τῆς Βρετανίας. Ὄν παιδα-
γωγὸς δύο νέων τελευταίου τινὸς μέλους
μεγάλῃς οἰκογενείας, εἶχον συνοδεύσῃ τὸν
πατέρα τῶν μαθητῶν μου εἰς τὴν θερινὴν
ἐπαυλίαν του. Ἡ ἐπαυλις αὕτη ἦτο ὠραιο-
τάτη ἂν καὶ ἐρειπωμένη, ἐνιαχοῦ ζωγρα-
φικωτάτη, καὶ τόσον ἐγγὺς τῆς θαλάσσης,
ὥστε ὅταν ἐφύσα ἄνεμος ἀπὸ τοῦ πελά-
γους ἠσθάνομεθα ἐνίοτε ἐπὶ τῶν χειλέων
μας ἀλατούχον οὐσίαν. Ὀλόκληρον τὴν
ἡμέραν ἀφιέρωνον εἰς διδασκαλίαν τῶν
μαθητῶν μου καὶ εἰς περιπάτους, τοὺς ὁ-
ποίους ἐκάνομεν εἰς τὴν παραλίαν τὴν
ἐσπέραν ἐπαίζον με τὸν πατέρα των ζα-
τρίκιον καὶ ἐπῆραμεν πόρτες.

Ἐσπέραν τινά, καθ' ἣν ἔπιον περισσότε-
ρον τοῦ συνήθους, μ' ἐστάθη ἀδύνατον νὰ
κοιμηθῶ, καὶ διὰ τοῦτο κατέβην εἰς τὸν
κῆπον. Ἐν ᾧ ἀπῆλασον τῆς γαλήνης καὶ
τῆς νυκτερινῆς δρόσου, ἤκουσα αἰφνης
γλυκεῖαν γυναικείαν φωνὴν ἄδουσαν δι' ἀ-
φελούς καὶ μονοτόνου ἤχου ἄσμα, τὸ ὁ-
ποῖον συχνάκις ἤκουσα ψαλλόμενον ὑπὸ
τῶν κατοίκων τοῦ μέρους ἐκείνου. Εἰς
μάτην προσεπάθησα ἐπὶ μακρόν, καθ' ὅσον
ἐψάλλε, νὰ ἴδω πόθεν ἤρχετο ἡ φωνὴ ἐ-
κείνη, ἥτις ἐφαίνετο ὅτι κατῆρχετο ἂν
οὐχὶ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ τοῦλάχιστον ἀπὸ
τῶν δένδρων, τὰ ὁποῖα ὄντα ὑψηλὰ καὶ
πυκνὰ ἐκάλυπτον τὸν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ
κῆπου τοῖχον. Ἐπὶ τέλους διέκρινον φῶς
εἰς μικρὸν τι παράθυρον καλυπτόμενον ὑπὸ
φυλλώματος. Ἀναμφιβόλως τὸ παράθυρον
τοῦτο ἀνῆκεν εἰς οἰκίαν συνορεύουσαν με-
τὸν τοῖχον, καὶ ἡ ὁποία καταφεῖτο ὑπὸ
δύο μόνον γυναικῶν μετὰ τινων ὑπηρετῶν.
Ἡ φωνὴ ἔπαυσεν ἄδουσα, καὶ τὸ φῶς ἔ-
σβέσθη. Ἐπὶ τινὰ χρόνον ἔμεινα εἰς τὸν
κῆπον κατειλημμένος εἰσέτι ὑπὸ μαγευ-
τικῆς ἐντυπώσεως. Τὴν νύκτα πολὺ δυ-
σκόλως ἀπεκοιμήθην. Ἀλλὰ τὴν ἐπιούσαν
τὸ πρωί, οὐδὲ τὸ ἐσκεπτόμην.

Ἐν τούτοις τὴν ἐσπέραν ἐνεθυμήθην
τὸ μικρὸν παράθυρον καὶ τὴν φωνὴν, καὶ
μόλις ἐτελείωσα με τὸν οἰκοδεσπότην τὸ
ζατρίκιον, κατέβην εἰς τὸν κῆπον. Εἰς τὸ
παράθυρον ὑπῆρχε φῶς, τὸ δὲ φῶς αὐτό,
διὰ μέσου τῶν φύλλων, ἐφαίνετο ὡς λαμ-
πυρὶς ἐντὸς τῶν χόρτων. Ἀλλὰ δὲν ἐψα-
λεν. Ὁ νοῦς μου ἤρξατο νὰ πλάττῃ ἀό-
ριστα ὄνειροπολήματα, καὶ κατὰ φαντα-
σίαν προσεπάθησα νὰ πλάσω τὴν ἀταίριον
τοῦ μικροῦ δωματίου. Θὰ εἶναι νέα, ἔλε-
γον, διότι ἡ φωνὴ ἦτο δροσερωτάτη.

Ἡμέραι τινὲς παρῆλθον ἀκόμη καθ' ἃς
ἐνησχολήθην πολὺ περισσότερον περὶ τοῦ
ὄνειροπολήματός μου παρ' ὅσον ἔπρεπεν.
Μίαν ἡμέραν, ἐν ᾧ περιεπάτου με τοὺς
μαθητὰς μου ἔχων ἐπ' ὤμου τὸ ὄπλον μου,
εἶδον διερχόμενον ἔμπροσθεν ἡμῶν παιδιὰ
τινα, ἐρχόμενον ἐνίοτε εἰς τὴν ἐπαυλιν
ἵνα πωλήσῃ καρπούς. Τὸν ἐκάλεσα, ἡ δὲ
τύχη ἡ ἡ ἀργία μ' ἔκαμε νὰ τὴν ἐρωτήσω
πόθεν ἤρχετο.

— Ἐρχομαι ἀπὸ ἀνωφελεῖς δρόμους,
μ' ἀπεκρίθη. Ἡ δεσποινὶς Παυλίνα εἶναι
πολὺ θυμωμένη πῦ δὲν ἔχει λουλούδια
διὰ τὴν ἑορτὴ τῆς μητέρας τῆς, ἐπειδὴ
ὁ βορρῆς, πῦ φυσοῦσε προχθές, ἐξῆρανε
ὅλα ἔς τὸν κῆπον.

— Καὶ ποία εἶναι ἡ δεσποινὶς Παυλίνα;
ἠρώτησα ἐγὼ.

— Ἡ γειτόνισσά σας. Μία πολὺ καλὴ
καὶ πολὺ ὠραία κόρη. Αὐτὴ με μαθαίνει
νὰ διαβάζω καὶ νὰ γράφω, διὰ νὰ εἰμπο-
ρέσω νὰ γίνω μὲν ἡμέραν γραφεὺς συμβο-
λαιογράφου καὶ με πληρώνει πολὺ καλά
διὰ τὰς παραγγελίας τῆς.

Ἡ περιεργία μου ἐκεκτῆθη τὰ μέγιστα
καὶ ὡς ἐκ τούτου πλείστας ἐρωτήσεις τῇ
ἔκαμον. Ἐμαθον λοιπὸν ὅτι αἱ κυριαὶ αὐ-
ταὶ οὐδέποτε ἐξῆρχοντο, καὶ ὅτι τὸ μικρὸν
παράθυρον, τὸ ἐκ τῶν φύλλων καλυπτόμε-
νον, ἀνῆκεν εἰς τὸ δωματίον τῆς δεσποινί-

δος Παυλίνας. Κατὰ τὸν ἐπίλοιπον περὶπατον ἤμην λίαν σκεπτικός. Ὅταν ἐπανῆλθον μὲ τοὺς μαθητάς μου, μετέβην μόνος πρὸς τινα μακρυνὸν κῆπον, ὁ ὁποῖος ἤξευρον ὅτι πάντοτε εἶχαν ἄνθη. ἕνεκα τῆς φροντίδος ἦν ἐλάμβανεν ὁ κάτοχος αὐτοῦ, ἵνα τὸν προφυλάττῃ ἀπὸ τινων θηλασσιῶν ἀνέμων.

Τὴν νύκτα, ὅταν ἐβεβαιώθην ὅτι ὅλοι εἶχον κοιμηθῆ, ἀνερχήθη εἰς ἕν δένδρον, ἠσθάνθη δὲ τὴν καρδίαν μου σφοδρότατα πάλλουσαν, ὅταν ἐπλησίασα τὸ παράθυρον ἦτο κατὰκλειστον καὶ σκοτεινόςτατον. Ἐκρέμασα δέσμη ἀνθέων εἰς ἕν σίδηρον καὶ κατέβην, ἐκδεδακρμένος ὀλίγον.

Δὲν ἐτόλμων νὰ εὐρίσκωμαι εἰς τὸν κῆπον, καθ' ἣν στιγμήν θὰ ἔβλεπε τὰ ἄνθη, περητήρησα μόνον τὴν ἄλλην ἡμέραν ὅτι τὰ ἄνθη δὲν ἦσαν πλέον ἐκεῖ. Μετ' ὀλίγην ὥραν ἐκάλεσα τὸν μικρὸν παραγγελιοδόχον ἠσθάνομην ἑμαυτὸν εὐτυχῆ νὰ ὀμιλῶ μετὰ τινος, ὅστις νὰ τὴν εἶδεν, ὅστις νὰ ἤκουσε τῆς φωνῆς τῆς τῷ ἔδωκα μάλιστα μαθηήματα ἀριθμητικῆς. Ὅλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἔναρξιν τῶν μαθημάτων τούτων ὁ μικρὸς μὲ εἶπε:

— Ἡ δεσποινὶς Παυλίνα εὐχαριστήθη πολὺ διότι μαθητὴν ἀριθμητικῆν, καὶ μοῦ εἶπε νὰ σὰς ἤμαι εὐγνώμων δι' αὐτό.

Ἐκ τούτου ἐνόησα ὅτι αὐτὸς τῆ εἶχε κάμη λόγον περὶ ἐμοῦ, καὶ δὲν ἐτόλμωσα νὰ τῷ κάμω πολλὰς ἐρωτήσεις περὶ τῆς γειτονίας μου. Ἐν τούτοις μίαν ἡμέραν ὁ μικρὸς Λουδοβίκος εἶχε κυκλῆν ταινίαν ἣν ὑπερηφάνως ἔφερε, μὲ εἶπε δὲ ὅτι τῷ ἔδωκεν ἡ δεσποινὶς Παυλίνα. Τῷ ἔδωκα χρήματα ἵνα μοὶ τὴν δώσῃ, ἀλλ' ἐπιμόνωσ ἡρνήθη. Συνεπέρανον μόνον ἐκ τῆς ταινίας ταύτης ὅτι θὰ ἦτο ξανθή. Καὶ ὅλα αὐτὰ μ' ἐνδιέφερον εἰς μέγιστον βαθμόν.

Μίαν ἐσπέραν, ὁ ἥλιος εἶχε δύση ἐντὸς ὀρίζοντος φωτιζομένου ὑπὸ μακρῶν ἐρυθρῶν ταινιῶν, ὁ μεσημβρινοδυτικὸς ἀνεμὸς ἔπνεε σφοδρότατος, ἡ δὲ θάλασσα ὑποκώφως ἐταράσσεται ἐν τῷ βάθει αὐτῆς. Ἠγείρετο ὑψηλότατα καὶ ἐφαίνετο προχωροῦσα μὲ μεγάλα κύματα κατ' ἐπάνω τῆς γῆς, ὡσεὶ διὰ νὰ τὴν καταπίη. Τέλος ἡ φοβερώτερα θύελλα ἐξερράγη. Ἀπαντες οἱ κάτοικοι εὐρίσκοντο εἰς μεγάλην ἀνησυχίαν, διότι ἀπὸ τῆς προτεραικῆς πλείστα πλοιαρία εἶχον ἐξέλθῃ πρὸς ἀλιεῖαν καὶ δὲν εἶχον εἰσέτι ἐπανέλθῃ. Αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδία ἦσαν εἰς τὴν ἀκτὴν καὶ ματαίως ἔβλεπον εἰς τὸν ὀρίζοντα. Πολλοὶ ἦσαν γονυπετεῖς ἐμπροσθεν ξυλίνου σταυροῦ, παρὰ τὴν Ἐκκλησίαν. Τέλος παρετήρησαν εἰς τὸν ὀρίζοντα τὰ ἱστία δύο πλοιαρίων ἐκ τῶν περιμενομένων.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐπανῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν, διὰ νὰ μὴ χάσω τὴν ὥραν καθ' ἣν ἔβλεπον τὸ φῶς ἐντὸς τῶν φύλων. Τὸ δωματίον ἦτο φωτισμένον, ἠκούσα δὲ γλυκεῖαν φωνήν.

— Γενεθίβη, ἔλεγεν, αὔριον τὸ πρῶτὸ ὅταν ἐξυπνήσῃς, ἔλα νὰ μ' εἴπῃς μήπως ἐγένετο κανὲν δυστύχημα. Αὐτὴ ἡ θύελλα μὲ τρομάζει!...

"Ἐπειτα ἤκουσα θύραν κλειομένην, καὶ εἶδον ὅτι τὸ φῶς ἠλαττώθη. Μετ' ὀλίγων ἠκούσα ὅτι προσήχοντο εἰς τὴν Παναγίαν, τὴν προστάτριαν τῶν ναυτικῶν. ἤκουον ἐν θρησκευτικῇσι ωπῆ καὶ προσηυχήθη καὶ ἐγὼ ἐπίσης.

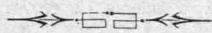
"Ἐπειτα ἐπανῆλθον εἰς τὴν ἀκτὴν τὰ δύο πλοιαρία ἀπέχον μόλις δύο βολὰς ὀπλοῦ ἀπ' αὐτῆς. Ἀλλ' ἡ θάλασσα ἦτο τόσον μανιώδης, ὥστε οἱ ἄλιεῖς προσεπάθουν παντὶ σθένει, ὡς ἐφκίνοντο ἐκ τῶν ἔργων τῶν, διὰ νὰ μὴ πνιγῶν.

Πρὸς στιγμήν ὁ ἀνεμὸς ἔπαυσε νὰ συρίζῃ καὶ τότε ἠκούσθη ὑπόκωφον καὶ μακρυνὸν βομβουνητόν, ἀπὸ δὲ τοῦ πελάγους ἡ θάλασσα ὑψώθη ὡς ὄρος, ὥστε ἐφαίνετο ὅτι ἠγγίξεν εἰς τὸν οὐρανόν. Ἐπειτα τὸ μέγιστον αὐτὸ κύμα συνετρίβη ἀφρίζον καὶ ἤλθε κυλιόμενον μέχρι τῆς ἀκτῆς. Οἱ θεαταὶ τοῦ φοβεροῦ τούτου θεάματος ἔρηξαν ἀπελπιστικὴν κραυγήν. Τὰ δύο πλοιαρία ὑψώθησαν ἐπὶ τοῦ κύματος καὶ εἶτα ἐχάθησαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν.

"Ἐπειτα πάλιν ἀνεφάνησαν, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἤμισυ κατεστραμμένα. Ἐκτὸς τοῦ φοβεροῦ τούτου κύματος τὰ δύο πλοιαρία εἶχον συγκρουσθῆ πρὸς ἀλληλα καὶ ἔθραυσε τὸ μὲν τὸ δέ. Τὸ κύμα τ' ἀνῆρπασε καὶ τὰ ἔρριψεν εἰς τὴν ἀκτὴν, ἔπειτα ἐσπάρη ἐπὶ τῆς ἄμμου, ἀλλ' εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ συμπαρέσυρε πάλιν τὰ πλοιαρία καὶ τὰ ἔφερενεῖς τὴν θάλασσαν εἰς ὀλίγην ἀπόστασιν. Ἐν τούτοις δεύτερον κύμα ὑψώθη, τὸ ὅποῖον τὰ ἔρριψε πάλιν εἰς τὴν ἀκτὴν, ἀλλὰ καθ' ὅλοκληρίαν κατὰκερματισμένα. Οἱ ἄλιεῖς, ἐκτὸς ἐνὸς ἀνδρὸς καὶ ἐνὸς παιδίου, ἐσώθησαν.

"Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀπελπιστικῆς ἐκείνης στιγμῆς, ἐγὼ ἐσκεπτόμην πάντοτε τὴν γειτονιά μου. Ἐπεθύμουνα παρουσιασθῆ εὐκαιρία ὅπως ἐπωφελῶς δεῖξω ἀφοσίωσιν. Ἠρώμην, ἀλλὰ μ' ἐρωτᾷ εὐγενῶν ψυχῶν, μ' ἐρωτᾷ αὐξάνομενον καὶ ἀνυψούμενον καὶ ὁ ὁποῖος ὠθεῖ τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸν ἡρωϊσμόν. Ἡ θάλασσα ἔφερε τὸ σῶμα τοῦ παιδίου.

[Ἐπειτὰ τὸ τέλος].



Ο ΗΛΙΟΣ

Εἰκὼν

"Ἰδοὺ ὁ Ἐωσφόρος προβάλλει λαμπρὸς καὶ τὰ καλύπτοντα τὸν ὀρίζοντα τῆς δύσεως νέφη μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐρυθροῦνται, ὡς σωροὶ πυρπολουμένου βάρβακος. Παννύχιος ἡ Ἡὼς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Τιθωνοῦ μείνας, νυσταλέα νῦν ἀνέρχεται εἰς τοὺς αἰθέρας, ὅπως ἀγγεῖλη τοῖς θνητοῖς τὴν μέλλουσαν ἐμφάνισιν τοῦ φεσφόρου ἀστῆρου. Τηλαυγὴς ἀργυρὰ ὀρπη συγκατεῖ ἐπὶ τοῦ παγκάλου στήθους τῆς τὰς ἀκρας κρᾶκοχρόου πέπλου, ἀτημελήτως σκέποντος τὸ ἀγλόν της σῶμα, ἡ δὲ μυρόσσσα κόμη της, μέχρι τῶν σφυρῶν της καθίκουσα, εἰς τέσσαρας δικιρεῖται ῥοδοπλέκτους βοστρύχους...

"Ἰδοὺ οἱ μυκτῆρες τῶν χιονολεύων ἵππων πῦρ καὶ κᾶνον ἐξερρεύουσι τὸ

πῦρ λευκάζει τὰς ἀκρωρείας καὶ οἱ κᾶνοι καλύπτουσιν αὐτὰς εἰς ὀμίχλας μεταβαλλόμενοι... Ἰδοὺ οἱ τὴν νύκτα σελασφόροι κόσμοι σδύνουσι ἐπὶ τῇ ἐμφάνεισιν του καὶ ἡ σελήνη κούρπηται ὑπὸ σινδόνῃ νεφῶν καὶ βιάζεται ὑπὸ τὴν γῆν νὰ κατέλθῃ· χάνεται ὁ Γαλαξίας καὶ αἱ ἐπτὰ ἀδελφὰ παύουσι πρὸ τοῦ Ὀρίωνος νὰ ὑποχωρῶσι.

*

*

Δότε μοι λύρον ἐνθουσιώδους ποιητοῦ καὶ τὴν μελισταγῆ τῆς ἀηδόνης λαλιᾶν, ὅπως ψάλλω τὴν ἐμφάνισιν τοῦ βασιλέως τῶν κόσμων. Κόσμοι, κλίνατε γόνυ πρὸ τοῦ λαμπροῦ ἀστῆρου, κοιλάδες καὶ νάπαι, ζητήσατε τὰς ζωοπαρόχους ἀκτινάς του καὶ ἀγροὶ, ἐπικαλέσθητε τὸ ἔλεός του... Σὺ, ὑψηλὲ βουνέ, σκιρτήσον ὑπὸ χαρᾶς ὅτι θὰ βλέψῃς ἐσκέει τὰ λαμπρὰ ταῦτα θεάματα, δι' ὧν ἐπλουτίσθη ἡ γῆ καὶ μόνον οἱ τοῦ θνητοῦ ἄς κλειῶσιν ὀφθαλμοί, διότι θὰ κλεισθῶσι διὰ παντός καὶ θὰ στερηθῶσι τοιούτων μαγικῶν ἀπόψεων καὶ θελητικῶν εἰκόνων!...

*

*

"Ω! πτηνὰ καλλιφωνα, ἀπὸ τῶν βαθυφύλλων κλάδων ὑμνήσατε ἐπαξίως τὸν ζωοδότην φωστῆρα τῆς ἡμέρας. Νηρηίδες, ἐξέλθετε τῶν θαλασσιῶν σας ἄντρων καὶ σεῖς καλλισφυροὶ ποιμενίδες ἀνέλθετε τὰς βάρχεις τῶν βουνῶν καὶ τερπωλὴ πληρώση τὰς καρδίας ἡμῶν· ἰδέτε καὶ εἰπέτε μοι θέλετε καλλιτέρον τούτου ἐραστήν; βλέψατε καὶ ὠμολογήσατε, ὑπάρχει κᾶν ἐν τοῦ φύλου σας πλάσμα, ὅπερ ν' ἀμιλλᾶται κατὰ τὴν ὠραιότητα πρὸς τὸν νεανίαν τοῦτον;

*

*

Κροτεῖ τὴν ἰσπλιγγὰ του καὶ οἱ ἀτίθασοι αὐτοῦ ἵπποι, μασσόντες τοὺς χαλινοὺς μετὰ πεισμονῆς, δυσφοροῦσι, πλὴν ὑπήκουσι καὶ τὸν πάγχρυσον δίφρον ἐπὶ τῆς κεχαραγμένης ὁδοῦ ὀδηγοῦσιν ὀρθοῦται ἐπ' αὐτοῦ οὗτος, ὡσεὶ κατανοῶν τὴν ἐπὶ τῆς γῆς ἄξιαν του, ὑπερηφάνως ἐποπτεύων τὰ σύμπαντα, ἅτινα εἰς πρώτην τοῦ βλέμματός του ῥιπήν ἐξαφανίζονται καὶ ὑποχωροῦσιν... Ἀστερόστικτος ταινία συγκατεῖ τὴν ξανθὴν αὐτοῦ κόμην καὶ δὲν τὴν ἀφίνει εἰς λεπτοὺς μεταξίνους θυσάνους νὰ διασκορπισθῇ, τὴν δὲ χρυσοπάρυρον χλαμίδα του κολποῖ ὁ ἀνεμὸς σιγηλῶς ἐπιπνέων... Ἡ μήτηρ του ἀφανῆς τὸν βλέπει, τῷ προσμειδᾷ καὶ ἄνθη τῆς Δήλου συλλέγουσα τὸν βραίνει δι' αὐτῶν ἐπαξίως...

ΑΝΑΡΕΑΣ.

BIBLIOSHEKH "ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΑ ΔΥΟ ΛΙΚΝΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΕΒΟΥΡΓΙ

Ἐξεδόθη ὁ πρῶτος τόμος τῆς Βιβλιοθήκης, ἀπαρτιζόμενος ἐκ 10 τυπογραφικῶν φύλλον καὶ τιμώμενος λεπτῶν 50 διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ 60 διὰ τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ.

Ἐκαστος τόμος τῆς Βιβλιοθήκης πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ ἡμῶν, ἀποστέλλεται δὲ εἰς τὸν αἰτήσαντα, ἀμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου.

ΑΘΗΝΑΙΣ.—ΤΥΠΩΣ «ΚΟΡΙΝΘΗΣ» ΟΔΩΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ. 3